

COPIII – CRONICARI AI PANDEMIEI

Delia BĂLĂICAN

Résumé: Après une introduction présentant le cadre du déclenchement de la pandémie de coronavirus et aussi l'impact socio-économique des mesures sanitaires, politiques et législatives des autorités, à travers le recueil de témoignages d'enfants publiés dans cet article, notre objectif était d'apporter une perspective spécifique à l'univers des enfants face aux réalités de cet événement.

Mots clés: enfants, pandémie de coronavirus, isolement, quarantaine, masque facial, arc en ciel.

În procesarea Istoriei, vocea copiilor a fost un fapt privilegiat, deși fără vibrația copilăriei, lumea nu ar cunoaște sinceritatea, speranța și salvarea, în ultimă instanță. Pentru a fi luați în seamă, depindea de nivelul de educație al părinților sau al societăților în care au trăit. În raportul copiilor români cu memoria, lumea relevată lor de manuale, referindu-ne, în mod special, la de cele de Istorie sau de Limba și Literatura Română, rămâne, de cele mai multe ori, un univers străin ori greu de imaginat, de înțeles sau de redat apoi sub formă de lecție învățată. Fiecare generație și-a trăit episodul său de ciocnire cu Istoria. Și aceste episoade extraordinare sunt recognoscibile acuității copiilor.

La sfârșitul lunii iunie 2020, pandemia cauzată de coronavirus, aflată în plină desfășurare, a înregistrat îngrijorătoarea cifră de 10 milioane de oameni

îmbolnăviți, cu peste jumătate de milion de morți în toată lumea¹. Unele țări, printre care și România, se află în pericolul parcurgerii unui al doilea val epidemiologic, pe care temperatura estivală nu l-a putut împiedica, așa cum se spera în luna martie. De la 26 februarie 2020, când a fost depistat primul caz de bolnav infectat cu Covid-19 în România², pe 7 martie fiind primul caz în București³, până pe 28 iunie 2020 s-au înregistrat 2631 de îmbolnăviri, dintre care 291 de cazuri noi, cu un număr de 1612 decese totale, din care 23 în ultimele 24 de ore. Medicii au recuperat 18814 de bolnavi, existând în continuare 5887 de cazuri active, dintre acestea, 217 afectate critic. S-au efectuat, în total, 694909 de teste, la o populație de 19237972 de locuitori. România se situează, la această dată, pe locul 45 în lume, după criteriul totalului îmbolnăvirilor⁴. Ceea ce este mai îngrijorător o reprezintă creșterea numărului de cazuri de Covid-19 în ultimele câteva zile, România clasându-se pe locul al III-lea în Europa privind incidența cumulată a noilor cazuri de coronavirus la sută de mii de locuitori. În clasamentul realizat la nivelul Comisiei Europene, România este depășită de Spania și Portugalia, fiind urmată de Bulgaria, Serbia și Portugalia, potrivit datelor furnizate presei de către doctorul Alexandru Rafla, reprezentantul Organizației Mondiale a Sănătății în România⁵.

La începutul manifestării epidemiei în China, apoi în Italia, s-a crezut că boala nu afectează copiii, aceștia rămânând însă transmițători. Datele la zi înregistrează, pe categorii de vârstă, următoarea situație din România: 725 de cazuri, respectiv 3% de îmbolnăviți cu vârsta între 0-9 ani, 1000 (4%) cu vârsta între 9-19 ani, 2122 (8%) cu vârsta între 20-29 ani, 3702 (14%) dintre cei cu vârsta între 30-39 ani, 5925 (23%) din categoria 40-49 de ani, 5400 (21%) din categoria 50-59 ani, 3712 (14%) cu vârsta între 60-69 de ani, 2185 (8%) dintre

¹ <https://www.worldometers.info/coronavirus/>, accesat în data de 28 iunie 2020.

² <https://stirioficiale.ro/informatii/analiza-rapida-a-cazurilor-confirmate-de-infectie-cu-coronavirus-covid-19-romania-26-februarie-5-aprilie-2020>

³ <https://www.mediafax.ro/coronavirus/primul-caz-de-infectare-cu-noul-coronavirus-depistat-la-bucuresti-firea-persoanele-care-au-intrat-in-contact-cu-pacientul-merg-in-carantina-bilantul-a-ajuns-la-13-in-romania-18945208>

⁴ <https://www.worldometers.info/coronavirus/>, accesat în data de 28 iunie 2020.

⁵ <https://stirileprotv.ro/stiri/actualitate/rafla-trage-un-semnal-de-alarma-romania-pe-locul-3-in-europa-la-incidenta-cazurilor-noi-de-coronavirus.html>, autor: Stirileprotv, 26.iunie 2020.

de 70-79 de ani, 1467 (6%) > 80 de ani, iar 75 (0%) în procesare, conform site-ului oficial <https://datelazi.ro/>⁶

Președintele României, Klaus Iohannis, a semnat la data de 16 martie 2020, decretul privind instituirea stării de urgență pe teritoriul României, ținându-se seama în luarea deciziei de semnalele internaționale în acest sens:

„evoluția situației epidemiologice internaționale determinată de răspândirea coronavirusului SARS-CoV-2 la nivelul a peste 150 de țări, în care aproximativ 160.000 de persoane au fost infectate și peste 5.800 au decedat, precum și declararea „Pandemiei” de către Organizația Mondială a Sănătății, la data de 11.03.2020”⁷.

Prin decretarea stării de urgență a fost restrâns exercițiul următoarelor drepturi: libera circulație; dreptul la viață intimă, familială și privată; inviolabilitatea domiciliului; dreptul la învățătură; libertatea întrunirilor; dreptul de proprietate privată; dreptul la grevă; libertatea economică⁸. Guvernul e emis o seamă de ordonanțe de urgență prin care să gestioneze gradual criza.

Starea de urgență a fost instituită, inițial, pentru o lună de zile, după care a fost prelungită până la data de 15 mai 2020, fiind înlocuită apoi cu starea de alertă. În acest sens, Parlamentul României a emis Legea nr. 55 din 15 mai 2020 privind unele măsuri pentru prevenirea și combaterea efectelor pandemiei de COVID-19, publicată în Monitorul Oficial nr. 396 din 15 mai 2020. În vederea prevenirii și combaterii efectelor pandemiei de COVID-19, au fost introduse unele măsuri temporare și, după caz, graduale, în scopul protejării drepturilor la viață, la integritate fizică și la ocrotirea sănătății, inclusiv prin restrângerea exercițiului altor drepturi și libertăți fundamentale, iar, după caz, măsuri de renunțare sau de relaxare, cu respectarea principiului egalității de tratament juridic pentru situații identice sau comparabile⁹.

⁶ <https://datelazi.ro/>

⁷ <https://www.presidency.ro/ro/media/decret-semnat-de-presedintele-romaniei-domnul-klaus-iohannis-privind-instituirea-starii-de-urgenta-pe-teritoriul-romaniei>, accesat în data de 29 iunie 2020.

⁸ *Ibidem*.

⁹ <http://legislatie.just.ro/Public/DetaliiDocument/225620>, accesat în data de 30 iunie 2020.

Presa a anunțat că, la ora actuală, o persoană moare în lume la fiecare 18 secunde de Covid-19, rata de mortalitate a noului coronavirus depășind SIDA și malaria¹⁰.

Viețile tuturor s-au desfășurat după reguli de izolare impuse de autorități cu scopul împiedicării răspândirii virusului în cadrul comunității. Dacă pentru adulți schimbarea a fost dificilă, pentru această generație de copii născuți într-o eră liberă, neobișnuiți cu restricții, criza provocată de pandemie a reprezentat și reprezintă, în continuare, una dintre marile încercări ale vieții lor. Grija părinților, adulților, profesorilor și autorităților a fost ca această perioadă să nu lase traume în sufletele copiilor obligați să stea în casă zile în șir. Partea bună a situației a fost că și copiii și părinții s-au bucurat de timpul petrecut împreună.

Abilitatea digitală a copiilor le-a fost de mare folos, dovedindu-se, în sfârșit, favorabilă. Dacă până la acest eveniment, timpul petrecut în compania tabletei, telefonului mobil ori a calculatorului era atent negociat cu adulții, de data aceasta s-a recurs la „școala online”, ca măsură oficială de continuare a cursurilor și finalizare a anului școlar. Discuția a fost și este lungă, despre eficiența soluției, gradul de oboseală la care sunt supuși copiii, dar, mai ales, despre faptul că nu au acces la acest tip de învățământ copiii săraci sau care locuiesc în zone izolate, unde localitățile nu sunt racordate la internet sau chiar la energie electrică¹¹.

Presa a surprins dilemele acestui experiment educațional, însă nu putea fi acceptată varianta renunțării la școală până în toamnă sau până când virusul va fi învins, în fapt până la o dată pe care nimeni nu o știe. Învățarea la distanță cu ajutorul platformelor online a substituit procesul clasic de învățământ, dar elevilor și profesorilor le-a fost dor unii de alții. Timp de aproximativ trei luni de zile, cât au fost obligați să stea în casă, lecțiile s-au mutat în mediul online, copiii și profesorii adaptându-se din mers noului stil și învățând să folosească diverse platforme digitale ca suport: Zoom, Microsoft Teams, Google

¹⁰ <https://www.mediafax.ro/coronavirus/o-persoana-moare-la-fiecare-18-secunde-de-covid-19-rata-de-deces-a-noului-coronavirus-a-depasit-sida-si-malaria-19354628>, accesat în data de 29 iunie 2020.

¹¹ <https://www.digi24.ro/special/campanii-digi24/raport-de-tara-2019/peste-52-000-de-case-fara-energie-electrica-in-2019-am-aproape-70-de-ani-si-pe-intuneric-m-am-trezit-si-oi-muri-tot-pe-intuneric-1096450>, accesat în data de 30 iunie 2020.

Classroom, WhatsApp sau Skype. Pentru ca soluția învățării online să poată fi practică pe scară largă va fi nevoie ca furnizorii de educație să desfășoare un efort sistematic de asigurare a resurselor tehnice și de know-how¹².

Riscul neșcolarizării în perioada crizei a fost menționat și în rapoartele Organizației Mondiale a Sănătății. Odată cu pandemia, închiderea temporară a școlilor afectează peste 1 miliard de tineri din peste 130 de țări. Dacă multe școli au reușit să înființeze sisteme de studiu online, jumătate dintre locuitorii planetei nu au acces la Internet, reamintesc autorii studiului¹³. A fost emisă o *Declarația comună a liderilor - violența împotriva copiilor: o criză ascunsă a pandemiei COVID-19* prin care era atrasă atenția asupra faptului că: restricțiile de mișcare, pierderea veniturilor, izolarea, supraaglomerarea și nivelurile ridicate de stres și anxietate cresc probabilitatea ca mulți copii să experimenteze și să observe abuzuri fizice, psihologice și sexuale la domiciliu - în special, acei copii care trăiesc deja în situații familiale violente sau disfuncționale. Și în timp ce comunitățile online au devenit centrale pentru a menține învățarea, sprijinul și jocul multor copii, crește expunerea lor la cyberbullying, comportament online riscant și exploatare sexuală.

Situația este agravată de lipsa de acces a copiilor la profesori, asistenți sociali și spațiul și serviciile sigure pe care le oferă școlile. Cei mai vulnerabili copii - inclusiv refugiații, migranții și copiii care sunt strămutați intern, lipsiți de libertate, care trăiesc fără îngrijirea părinților, care locuiesc pe stradă și în mahalalele urbane, cu dizabilități și trăiesc în zone afectate de conflict - sunt o preocupare deosebită. Pentru mulți, vulnerabilitatea va crește, prin amenințarea asupra copiilor de a fi obligați să muncească; alte pericole vor fi căsătoria copiilor și traficul de copii¹⁴.

¹² <https://www.mediafax.ro/cultura-media/sunt-elevii-gata-pentru-scoala-viitorului-cum-s-au-descurcat-copiii-born-digital-cu-lectiile-online-19131739>, consultat în data de 15 mai 2020.

¹³ <https://www.who.int/news-room/detail/08-04-2020-joint-leader-s-statement---violence-against-children-a-hidden-crisis-of-the-covid-19-pandemic>, accesat în data de 30 iunie 2020.

¹⁴ *Ibidem*.

UNICEF, la rândul său, prin *Agenda de acțiune globală*, lansată cu scopul de a-i proteja pe copiii vulnerabili, în contextul declanșării pandemiei de coronavirus, a avut în vedere: 1) Menținerea sănătății copiilor; 2) Asigurarea apei potabile, serviciilor de salubritate și igienei pentru copiii vulnerabili; 3) Continuarea educației copiilor; 4) Sprijinirea familiilor pentru a-și acoperi necesitățile și a-și îngriji copiii; 5) Protejarea copiilor împotriva violenței, exploatării și abuzului; 6) Protejarea copiilor refugiați, imigranți și afectați de conflicte armate¹⁵.

De cele mai multe ori, copiii care nu au vârsta legală de muncă se alătură locurilor de muncă informale și muncii casnice, ducând uneori la cele mai grave forme de exploatare. Pe măsură ce numărul copiilor obligați să muncească la nivel mondial scăzuse comparativ cu anul 2000, riscurile provocate de pandemia Covid-19 au inversat tendința. Într-un document publicat la data de 12 iunie, Organizația Internațională a Muncii și UNICEF estimează că alte milioane de copii ar putea fi obligați să muncească, ceea ce ar putea duce pentru prima dată, în douăzeci de ani, la creșterea fenomenului muncii în rândul copiilor¹⁶.

Tinerii, cu vârstă de muncă, dar care urmează studii, apoi se înscriu pe piața muncii, au mai puțină experiență și abilități și, prin urmare, sunt mai vulnerabili. Când se reiau cursurile, raportorii se tem că „este posibil ca unii părinți să nu-și mai permită să își trimită copiii la școală”.

La această situație fără precedent trebuie adăugate recesiunea economică, creșterea muncii informale și șomajul, precum și scăderea generală a nivelului de trai. Într-un raport publicat pe 18 martie, Organizația Internațională a Muncii a estimat că pierderea generată de această criză ar putea ajunge până la 25 de milioane de locuri de muncă.

¹⁵<https://www.unicef.org/romania/ro/comunicate-de-pres%C4%83/unicef-nu-l%C4%83sa%C8%9Bi-copiii-s%C4%83-devin%C4%83-victime-ascunse-ale-pandemiei-de-covid-19>, accesat în data de 30 iunie 2020.

¹⁶ „Le Monde”, Rémi Barroux, *La pandémie de Covid-19 pourrait entraîner une augmentation du travail des enfants dans le monde*, 12 iunie 2020, consultat în ediția online, la data de 28 iunie 2020, disponibil la adresa electronică: https://www.lemonde.fr/planete/article/2020/06/12/la-pandemie-de-coronavirus-pourrait-entraîner-une-augmentation-du-travail-des-enfants-dans-le-monde_6042629_3244.html

O altă problemă gravă cu care omenirea se confruntă este accesul la igienă: în acest timp, în lume, 3 miliarde de oameni, adică aproximativ 40% din populația lumii, nu are acces să își spele mâinele cu apă și săpun acasă¹⁷.

A fost luată în seamă și anxietatea copiilor în raport cu obligativitatea izolării la domiciliu și a măsurilor de distanțare socială cauzate de criza sanitară mondială. Autoritățile au postat pe site-urile oficiale *Sfaturi pentru părinți* și *Ajutor pentru copii în gestionarea stărilor de urgență*¹⁸. Părinții au fost avertizați despre comportamentul mimetic al copiilor, astfel că atmosfera din casă și atitudinea de calm și încredere a părinților vor influența și comportamentul copiilor, mai ales al celor mai mici. Părinții au fost atenționați în legătură cu comportamentul copiilor, astfel încât să poată interveni dacă observă următoarele schimbări :

- Plâns excesiv sau comportamente care arată iritarea în rândul copiilor mici;
- Întoarcerea la comportamente pe care le depășiseră (de exemplu, accidente în rutina legată de mersul la toaletă sau urinat în pat);
- Grijă excesivă sau tristețe;
- Alimentație nesănătoasă sau deviații ale rutinei de somn;
- Iritabilitate sau comportament rebel în rândul adolescenților;
- Performanțe școlare slabe sau evitarea cursurilor;
- Dificultate în a menține atenția sau concentrarea;
- Evitarea activităților care le făceau plăcere în trecut;
- Dureri inexplicabile de cap sau ale corpului;
- Uz de alcool, tutun sau alte substanțe care pot provoca dependență¹⁹.

Recomandările oficiale au fost următoarele:

- Fă-ți timp pentru a discuta cu copilul tău despre epidemia COVID-19. Răspunde-i la întrebări și împărtășește-i informații despre COVID-19, într-un mod pe care să-l poată înțelege copilul sau adolescentul.

¹⁷„Métro”, 1 juin 2020, Quels souvenirs de la pandémie pour les enfants? <https://journalmetro.com/perspective/2454919/quels-souvenirs-de-la-pandemie-pour-les-enfants/>

¹⁸ <https://cetrebuiեսafac.ro/adaptare-si-rezistenta/sfaturi-pentru-parinti>, accesat în data de 30 iunie 2020.

¹⁹ *Ibidem*.

- Asigură-ți copilul sau adolescentul că e în siguranță. Fă-l să conștientizeze că e ok dacă se simte supărat. Spune-i felul în care procedezi tu în momentele de stres, ca să poată să învețe de la tine cum să gestioneze situația.
- Limitează expunerea familiei tale la știri despre evenimente, inclusiv cele apărute pe social media. Copiii pot interpreta greșit ceea ce aud și pot fi speriați de lucruri pe care nu le înțeleg
- Încearcă să ții pasul cu ritualurile zilnice. Dacă școlile sunt închise, creează un program dedicat activităților de învățare, celor de relaxare sau de divertisment.
- Fii un model pentru ei. Ia pauze, încearcă să dormi suficient, să faci mișcare și să mănânci echilibrat. Ia legătura cu prietenii și cu membrii familiei²⁰.

Totuși, în rândul copiilor a intervenit deruta. Nu toți au putut să deosebească statul în casă de vacanță ori să facă diferența dintre joaca pe calculator și școala online. Pe lângă voința personală, capacitatea de gestionare a emoțiilor, au contat în mod definitoriu ajutorul părinților și implicarea profesorilor²¹.

La Evaluarea Națională 2020 a elevilor de gimnaziu, rata de promovabilitate a fost de 76,1%, în fruntea clasamentului situându-se următoarele județe: Cluj-Napoca (88,7%), București (87,6%) și Brăila (86%). S-au înregistrat cele mai multe medii de 10 din ultimii șapte ani, peste 830 în toată țara. În București au fost cei mai mulți elevi de 10, peste 220. Pe locul al doilea, dar, la mare distanță, s-au aflat Cluj-Napoca (66), Iași (46) și Argeș (41). În schimb, județele din Ținutul Secuiesc, Harghita și Covasna, au doar câte un elev care a reușit să obțină 10 la ambele probe ale examenului. Județele din sud-estul țării au avut și, în acest an, cele mai slabe rezultate. În Giurgiu, doar 6 din 10 elevi a obținut o medie mai mare de 5, iar promovabilitatea a fost în județele Teleorman, de 63,6%, Călărași – 68,6% și Ilfov – 68,9%. În prima sesiune a examenului, 50 de copii au fost în izolare și 4 au avut temperatura mai mare de 37,3 și nu au putut intra în sală. Ei vor susține Evaluarea Națională, în sesiunea

²⁰ *Ibidem.*

specială, din 29 iunie. Potrivit informațiilor oferite de Ministerul Educației, șapte elevi au fost notați cu nota 1 pentru că au încercat să copieze²².

Rata de participare a elevilor a fost de 93.00 %: 160.468 candidați prezenți, dintr-un total de 172.531 de elevi înscriși²³. În schimb, Rata de promovabilitate la Bacalaureat în anul 2020, înainte de contestații, a fost cea mai mică din ultimii 6 ani: 62,9%, conform primelor rezultate, în timp ce 232 de elevi au obținut media 10, a anunțat MEC. Urmând departajarea după criteriul disciplinelor de examen, și a notelor de 10, situația s-a prezentat astfel: 1.927 elevi au obținut nota 10 la proba de Limba și literatura română; 209 elevi au obținut nota 10 la proba de Limba și literatura maternă; 5.624 au obținut nota 10 la proba obligatorie a profilului (Matematică – 2.241 / Istorie – 3.383); 6.799 au obținut nota 10 la proba la alegere a profilului și a specializării”, conform sursei citate. Procente de promovare peste 70% au fost în județele: Cluj (77.8%), Sibiu (71.8%), Iași (71.4%), Brașov (71.00%). În Capitală, rata de promovare s-a situat la 67.5%

Județele în care ratele de promovare au fost sub 50%: Ilfov (32.2%), Giurgiu (42.4%), Mehedinți (47.8%), Gorj (49.7%)²⁴.

După soluționarea contestațiilor, s-a produs o creștere cu 1,6 puncte procentuale a ratei de promovare a examenului de Bacalaureat 2020. Ministerul Educației a anunțat că 64.5% dintre elevii prezenți la examenele bacalaureatului au promovat probele, după modificarea notelor în cadrul contestațiilor, față de 62.9% înainte de contestații.

Numărul mediilor de 10 (zece) a crescut și el de la recordul de 232 înregistrat înainte de contestații la nu mai puțin de 307. Rata de promovare (absolvenți din promoția curentă și din promoțiile anterioare), înregistrată la sesiunea iunie-iulie

²² <https://www.mediafax.ro/social/evaluarea-nationala-2020-peste-76-dintre-elevi-au-obtinut-medii-de-trecere-la-evaluarea-nationala-care-sunt-judetete-fruntase-19321955>, accesat în data de 30 iunie 2020.

²³ <https://www.mediafax.ro/social/rezultate-evaluare-nationala-2020-raport-oficial-839-de-candidati-au-incheiat-examenul-cu-media-general-a-10-7-elevi-eliminati-19321476>, accesat în data de 30 iunie 2020.

²⁴ <https://www.mediafax.ro/social/rata-de-promovabilitate-la-bacalaureat-2020-cea-mai-mica-din-ultimii-6-ani-62-9-conform-primelor-rezultate-232-de-elevi-au-obtinut-media-10-19362364>, acesta în data de 30 iunie 2020.

2020 a examenului național de Bacalaureat, fără etapa specială, după soluționarea contestațiilor, este de 64.5%. Pentru promoția curentă, rata de promovare este de 72.9%, iar pentru promoțiile anterioare de 27.7%

Astfel, din totalul celor 147.794 de candidați prezenți, au promovat 95.399 de candidați: 87.887 candidați aparțin promoției 2020 (comparativ cu 84.833 de candidați reușiți în promoția anului trecut), iar 7.512 provin din promoțiile anterioare (în creștere, comparativ cu 4.383 de candidați reușiți în 2019). Dintre cei 155.639 de candidați înscriși, s-au prezentat 147.794 de candidați (120.627 de candidați din promoția curentă, respectiv 27.167 de candidați din promoțiile anterioare)²⁵.

Dincolo de comentariile presei, de datele oficiale internaționale, de cele 103 ordonanțe de urgență emise de Guvernul român pentru gestionarea social-economică a țării²⁶, copiii au fost prinși la mijloc.

Am încercat să aflăm părerea copiilor despre impactul pe care starea de urgență și, respectiv, starea de alertă impuse de pandemia de coronavirus le-au avut asupra vieții lor, despre schimbările cotidiene intervenite, pe care dintre modificări le-au resimțit în mod pozitiv, pe care, dimpotrivă.

Ideea de a culege mărturiile ale copiilor a venit de la o experiență personală de documentare, când, acum doi ani, cu ocazia Centenarului Marelui Război, cercetând situația copiilor în timpul primei deflagrației mondiale (1914-1919), am constatat faptul că se păstrasera foarte puține documente editate sau inedite, ale căror autori să fie copiii înșiși; existau relatări ale maturilor referitoare la cei mici, uneori presa se interesa de soarta lor și rar apăreau în actele oficiale, dar nu propriile mărturisiri ale copiilor.

La nivel internațional, din Italia²⁷ în Canada²⁸, din Franța²⁹ până în America³⁰, arhivele, muzeele³¹, universitățile³², radiourile, televiziunile³³,

²⁵ <https://www.edupedu.ro/rata-finala-de-promovare-a-bacalaureatului-2020-dupa-contestatiile-a-crescut-cu-16-puncte-procentuale-procentul-final-de-promovare-a-bacului-este-de-645/>, accesat în data de 8 iulie 2020.

²⁶ http://www.cdep.ro/pls/legis/legis_pck.lista_anuala?an=2020&emi=3&tip=18&rep=0&nrc=100, accesat în data de 30 iunie 2020.

²⁷ <https://www.lifegate.it/coronavirus-attivita-per-bambini>;

²⁸ „Radio Canada”, Annie Poulin, Que dessinent les enfants au temps de la COVID-19?, 2 mai 2020, <https://ici.radio-canada.ca/nouvelle/1698087/dessins-enfants-virus-covid-19-art-therapeute>

revistele sau diverse organizații, precum UNICEF³⁴ ori Crucea Roșie au demarat campanii de colectarea poveștilor copiilor, a desenelor sau altor tipuri de mărturii din perioada pandemiei de coronavirus, încercându-se, astfel, procesarea traumei la nivelul comunității, pe lângă efortul de capitalizare a memoriei.

Am încercat, de această dată, prin intermediul părinților sau profesorilor, să-i determinăm pe copii să-și exprime gândurile și trăirile personale raportate la pandemia de coronavirus. Copiii s-au luat în seamă, uneori vorbesc ca niște oameni mari, sunt înțelepți, dau sfaturi. Încearcă să filtreze prin judecata lor informațiile. Inevitabil, uneori preiau clișeele adulților. Sinceritatea și inocența lor înduioșează însă, de fiecare dată. Unii dintre copii au refuzat să scrie despre acest subiect, surprinzându-și părinții prin această atitudine. În vocabularul uzual al copiilor au intrat termeni precum: pandemie, coronavirus, mască de protecție, dezinfectant, distanțare socială, carantină, izoletă, ordonanță de

---

²⁹ <https://france3-regions.francetvinfo.fr/occitanie/dessins-jeux-coronavirus-confinement-vus-enfants-1813040.html>, accesat în data de 9 aprilie 2020.

³⁰ <https://www.abc.net.au/news/health/2020-05-02/kids-art-coronavirus-processing-trauma/12194004>, accesat în data de 30 iunie 2020.

³¹ <https://www.bbc.co.uk/newsround/52384851>, Coronavirus: Museum to collect items reflecting life in lockdown, accesat în data de 23 aprilie 2020 – Videoclipuri cu dansuri, desenele curcubeu vor fi afișate în viitoare expoziții pentru a arăta modul în care pandemia coronavirusului ne-a schimbat viața de zi cu zi. Muzeul Londrei a încurajat publicul să doneze obiecte și povești personale, astfel încât generațiile viitoare să poată privi înapoi și să-și facă o idee despre cum era să trăiești în perioada pandemiei de coronavirus; presa a semnalat aceeași preocupare pentru istoria socială și din partea Muzeului Victoria&Albert:

<https://www.theguardian.com/artanddesign/2020/may/12/victoria-and-albert-museum-rainbow-signs-lockdown-coronavirus-britain>, accesat în data de 12 mai 2020.

³² <https://www.nytimes.com/2020/04/15/us/coronavirus-pandemic-historians-archive.html>, What Historians Will See When They Look Back on the Covid-19 Pandemic of 2020, accesat în data de 17 aprilie 2020.

³³ <https://www.bbc.com/news/uk-england-51988671>, Coronavirus: Rainbow pictures springing up across the country, accesat în data de 21 martie 2020.

³⁴ <https://www.unicef.org/romania/stories/drawings-children-time-coronavirus>, accesat în data de 30 iunie 2020.

urgență, stare de urgență, stare de alertă, școala online. În fapt, viața întreagă, începând din luna martie, s-a desfășurat în jurul acestor axe. La televizor sunt derulate reclame finanțate de guvern prin care cetățenii sunt îndemnați și învățați cum să poarte corect masca de protecție, precum și cum să se spele pe mâini, cu apă și săpun, timp de 20 de secunde. Incertitudinea, imposibilitatea previziunilor au sesizat-o și copiii, una dintre fetițe numindu-și jurnalul „întredeschis”. Indiferent că trăiesc la oraș sau la țară, după scurt timp, și-au dat seama cât de mult le lipsește școala și cât de dor le este de colegi și profesori. Mari iubitori de vacanțe, copiii înșiși au fost surprinși că au ajuns să prefere școala. Cei mai mari, mai ales, au înțeles că școala reprezintă un drept important al copiilor și au apreciat gratuitatea acestuia. Școala online, atractivă la început, pe parcurs s-a dovedit a fi obositoare. Indiferent de continent, percepția copiilor a fost că au lipsit de la școală, deși majoritatea s-au plâns că profesorii le-au dat prea multe teme, mai multe decât înainte de pandemie, când frecventau cursurile școlii clasice. Supraîncărcarea sarcinilor de către profesori se datora faptului că aceștia nu mai puteau controla procesul de evaluare, la care se adăuga nevoia de a justifica remunerațiile prin faptul că procesul de învățământ își urma cursul. Copiilor li s-au anulat unele repere legate de sfârșitul anului școlar sau al unui ciclu de învățământ: ceremoniile oficiale cu înmânarea diplomelor, banchetele, excursiile. Călătoriile nu au mai fost posibile o perioadă, după care nu au mai putut fi realizate decât în condiții speciale, cu măsuri suplimentare de protecție. Dar copiii au fost îndrumați și ajutați să vadă partea bună a lucrurilor. S-au bucurat să petreacă mai mult timp cu familia, și-au descoperit aptitudini, pasiuni. Au fost avantajați cei care au locuit la case. Celor de la țară natura le-a fost mai aproape. Tradițiile legate de Sărbătoarea de Paște au avut un ecou puternic în sufletul copiilor, indiferent că locuiesc la sat sau la oraș, iar în acest an, tuturor li s-a părut o sărbătoare stranie. A fost încurajator să observăm că mai toți au o educație în spirit ecologist, s-au gândit la diminuarea poluării din perioada izolării oamenilor. Din contribuțiile copiilor am mai aflat, de exemplu, că, în Germania, un copil de gimnaziu are de îndeplinit teme la limba latină; ne-a atras atenția în aceste zile, când oficialii români ai Ministerului Învățământului din România decid excluderea limbii latine din programa școlară. Impresionează din scrierile copiilor autenticitatea: când își manifestă dorul față de părinți, cei care din varii motive nu locuiesc împreună, divorțul părinților, plecarea taților la muncă în străinătate sau cazul de actualitate al copiilor care au părinții medici; apoi dorul de bunici, de verișori,

de prieteni, colegi ori profesori. Empatia și generozitatea au fost, de asemenea, valori asimilate de către micii noștri autori. Majoritatea copiilor au dovedit un comportament optimist, responsabil și chiar reflexiv, conform cu nivelul lor de înțelegere. Au suportat cu greu îngrădirile, dar s-au străduit să se conformeze măsurilor impuse de autorități: au purtat măști și mănuși de protecție, s-au spălat pe mâini cu atenție, au respectat distanțarea socială. Și-au promis ca, după ce tot răul va trece, să se bucure de fiecare clipă petrecută împreună cu bunicii, cu prietenii și toate persoanele dragi, în contrast cu statisticile sumbre ale fiecărei zile referitoare la situația îmbolnăviților.

Tabloul rezultat din relatările cuprinse în acest dosar al copiilor apreciem că este propriu copiilor obișnuiți, cărora are cine să le ducă de grijă, care au fost protejați și ajutați să traverseze perioada dificilă a pandemiei. Ne îndreptăm, pe această cale, un gând de compasiune și încurajare către copiii și familiile unde traumele au fost puternice, în acest nefast context.

Copiii au fost nevoiți să înțeleagă că sănătatea este o valoare supremă, că de fapt, înseamnă viața fericită.

„Totul va fi bine!” – este mesajul pe care copiii din Italia, prima țară europeană greu afectată, l-au transmis la începutul pandemiei, afișându-l la ferestre în desenele lor. Mesajul era ilustrat printr-un curcubeu, ce a făcut înconjurul lumii, fiind preluat de copiii din lumea întreagă, devenind astfel simbolul optimismului și al speranței în această luptă.

Anexe :

Fig. 1, Curcubeu la terasă, Pietrapertosa, Italia,
Arhiva personală Delia Bălăican

Fig. 2, Curcubeu și glob pământesc, desen, Elena Martin Bleja.

Lumea s-a schimbat...brusc, dar universul meu a rămas...același
~Filă de jurnal (între)deschis~

Maria-Ioana MIRCEA
 Clasa a VI-a, Colegiul Național de
 Informatică „Tudor Vianu”
 București, 4 mai 2020

Corona... un nou cuvânt în vocabularul meu, preluat automat din avalanșa de știri ce ne invadează, fără milă, mintea și sufletul. La jumătatea lunii februarie, încet, încet, am început să urmăresc fenomenul cu un amestec neînțeles de curiozitate, surprindere, dar, totodată, și cu urme de neliniște. *Covid-19* era departe...în China, pe ici, pe colo și prin Europa, dar nu-mi trecea prin gând că va ajunge și în România. Nu mă simțeam în pericol! Brusc, s-a declanșat panica și în spațiul românesc!! Pretutindeni, la școală, pe stradă, în magazine, vedeam (căci încă nu se purta mască) chipuri speriate și contrariate, mai mult sau mai puțin. Nu-mi plăcea deloc! Eu încă îmi manifestam curiozitatea, căutând informații exacte despre Covid-19. Eram aceeași...

Ora... de matematică, luni, 9 martie 2020. Liniștea deplină din timpul lecției, menținută mereu cu strictețe de prof. Azis Sena, a fost întreruptă, pe neașteptate, de strigătele descătușate ale colegilor din clasa vecină (se aflau pe hol, deoarece profesorul lor absentă): „Daaaaaa!! Vom sta acasă!”. Cu greu mi-am stăpânit reacția de... fericire! ”Acaaaasă!!” Ce bine suna! Nu a mai durat mult și, la pauză, colega mea, Ilinca, ne-a confirmat bucuria celorlalți: primise același mesaj pe WhatsApp, de la bunica ei. Oficial, trebuia să ne „despărțim”, timp de o săptămână, de atmosfera aglomerată a școlii. Iată că lumea se schimba...

Viața... mea a păstrat același ritm alert, încărcat și solicitant, în ciuda presiunii știrilor din ce în ce mai alarmante. Ușor, ușor, am transferat o parte din atmosfera de la școala, acasă, în camera mea. Iată de ce! Am continuat să învăț în mediul online, fără a mi se părea ceva neobișnuit, căci ne „vedem” și ne „auzim”, noi, colegii, dar și cu profesorii, în fiecare zi. Plăcerea conversației a rămas neschimbată...într-o lume *schimbată*, dar eu, aceeași...

Izolare...un alt cuvânt cheie, rostit, probabil, cel mai des în această perioadă. Sunt acasă și m-am obișnuit în *izolare* – într-o curte mare, prelungită de o grădină mereu plină de surprize - , fără teamă, fără tensiune sau senzația vreunui pericol. Da, în acest univers personal, *izolarea* mi-a permis, pe deplin, să (re)descopăr natura în farmecul primăverii – anotimp pe care, de ceva timp, l-am admirat parțial, adesea, doar de la fereastră, căci școala avea prioritate. Unora, izolarea le provoacă stări de plictiseală sau de agitație, în schimb, mie îmi umple favorabil timpul: mă bucur și prețuiesc zumzetul

albinelor rătăcite prin florile cireșilor, mă las vrăjită, ca într-o poveste, de aerul înmiresmat de narcise, zambile, lăcrămioare sau lilac.

Despărțire...tema romanului *Noaptea Despărțirii*, de Jennifer Nielsen – prima lectură din perioada Stării de Urgență. Imediat m-a captivat, mai ales că simțeam cum trăiesc aceleași emoții ca familia Gertei: „În noaptea în care au înălțat zidul n-a existat niciun avertisment. M-am trezit în sunetul sirenelor care zbierau dintr-un capăt într-altul al orașului meu, Berlinul de Est. (...) Sigur se întâmplase ceva îngrozitor.” Însă, această întâmplare nu ar fi deranjat-o pe Gerta, dacă Zidul Berlinului nu i-ar fi despărțit familia. Din păcate, și *COVID-19* desparte familii, pe neașteptate...

Dar îmi place să rămân în caruselul jocurilor de cuvinte... Și, totuși, încă mă întreb: Oare cine ar mai vrea acum să fie ”înCORONA”?

Viața în pandemie

Victor –Nicolas LAITIN
clasa a VI-a B
Colegiul Național „Carmen Sylva”
Timișoara, 5 mai 2020

Auzind la știri despre Covid -19 și despre ce ravagii făcea în China încă din luna decembrie, nu m-aș fi gândit niciodată că ar putea să apară și la noi. Chiar mă amuzam cu colegii mei, la școală: dacă cineva tușea sau era răcit, strigam: Covid! și râdeam ... Acum regret asta!

Când a apărut primul caz la Timișoara și, după câteva zile, s-a decis ca școlile să fie închise, am fost, în același timp, speriat, fericit și surprins. Părinții mei fiind profesori, iar fratele, student, m-am bucurat că stăm toți acasă, dar mă gândeam cu teamă că va trebui să recuperăm orele în vară și nu vom mai avea vacanță decât o lună, probabil.

În aceste săptămâni de izolare, mi-am petrecut foarte mult timp în aer liber, în grădina casei, unde împreună cu mama mea am plantat flori, am decorat cu lămpi solare și diverse figurine de ceramică. Pentru că avem Pădurea Verde foarte aproape, am mers împreună cu tatăl meu la plimbare cu bicicletele și i-am adus mamei lăcrămioare și toporași.

Mă bucur că am păstrat legătura cu colegii și cu doamna dirigintă pe WhatsApp, la început, iar acum pe Google Classroom, unde facem lecții online la aproape toate materiile.

Cu toate că îmi place acasă, abia aștept să treacă starea de urgență și să pot merge la bunici pentru că îmi este foarte dor de ei și să merg prin oraș, prin parcurile și piețele frumoase ale Timișoarei.

Mic jurnal de pandemie

Patrick Albert ROMOK

clasa a IV-a

Sinaia, 9 mai 2020

Totul a început într-o zi de ianuarie 2020, când, mergând la școală cu taxiul, am auzit la radio pentru prima dată de coronavirus. Speram din tot sufletul să nu ajungă și în România.

Mai târziu, la începutul lui martie, pe grupul clasei, a fost trimisă o poză cu măsuri de autoprotecție împotriva noului coronavirus, spre exemplu: trebuie să ne spălăm pe mâini cât mai des, trebuie să evităm contactul cu oamenii care suferă de infecții respiratorii acute, să ne acoperim gura când strănutăm sau tușim etc.

Câteva zile mai târziu, primele cazuri de persoane infectate au fost confirmate și în România. Și stați! Asta nu e tot! Noi, copiii, ne-am trezit brusc cu o vacanță. Minivacanță, spuneam noi atunci... și ne-am bucurat, normal. Sau cel puțin eu, da! Mai ales că, din aceeași zi, a rămas și mama cu mine acasă. Până atunci, o vedeam dimineața, la trezire și la pregătirea pentru școală, iar apoi, o mai vedeam abia la 8-9, seara. Nu are rost să vă mai spun că mama mea este foarte, foarte ocupată. Așa că ne-am bucurat amândoi de primele zile, după foarte mult timp de stat acasă și atât.

La început, recunosc că o perioadă de câteva săptămâni am fost zilnic la computer, documentându-mă, căutând statistici pe țări, număr de victime, numărul cazurilor noi, procente și articole despre coronavirus. Am și acum hârtiile cu statisticile făcute. În plus, de asta ascultam mereu cu mama știrile și, mai ales, Ordonanțele militare. Știți de ce, nu?! Simplu; pentru că tata era plecat în Marea Britanie, unde situația se înrăutățea zi de zi.

O treabă nouă pentru mine a fost tot ritualul de ieșit și de intrat în casă: pune mască (n-o să credeți, dar chiar am măști cu dinozauri), pune mănuși (de plastic), scoate pantofii la ușă, pune-i în tava cu clor, pune hainele în balcon, dezinfectează-te și, bineînțeles, spală-te de 28573 ori pe zi, pe mâini. Mama uita mereu declarația și se întorcea din drum. Pe scurt, mă cam oboseau toate lucrurile astea.

Alt lucru mai straniu a fost că nici de Paștele catolic, pe care eu îl sărbătoresc, nici de cel ortodox, sărbătorit de mama, nu am mai fost la biserică.

Însă, cel mai tare cred că mi-au lipsit vizitele la buna. Mie ca mie, dar ei și mai tare. Bunica mea suferă de diabet și e cardiacă. Cu alte cuvinte, e o persoană vulnerabilă în perioada aceasta. Așa că eu cu mama am hotărât ca, deși buna e tristă, să mergem la ea foarte rar și să lăsăm doar cumpărăturile. Sper, însă, să mă și creadă când îi spun, de fiecare dată, că e doar spre binele ei. Tare tristă o lăsăm mereu.

Nu vă mai spun că, tot în perioada asta, s-a întâmplat să pice și ziua mea onomastică, Sfântul Patrick, și ziua mea de naștere, 20 aprilie. Cât de ghinionist să fiu? Adio, petrecere, adio, cadouri, adio, musafiri, adio, prieteni! Recunosc, însă, că am primit câteva cadouri.

După vacanța de Paște, am început cu lecțiile online. E interesant, îmi place, nu mai mult decât la școală, în orice caz, și pot să spun că mă bucur mai ales că îmi revăd colegii și profesoara.

Aici mă simt puțin nedreptățit, pentru că eu sunt în clasa a IV-a și, în iunie, voi da examen ca toți colegii mei, pentru a intra la profilul dorit, matematică, în cazul meu. Acum ar fi fost ultimele săptămâni alături de doamna învățătoare și de colegii mei, ar fost banchetul, am fi făcut pozele pentru album și, uite, toate astea nu se mai pot face, din păcate! Nu prea e corect.

Pe lângă toate acestea, mai am o mare problemă. Deloc plăcută. M-am cam îngrășat. Cam mult. Deși, jur că nu mănânc mai mult decât înainte! Mai mult decât atât, am renunțat și la pâine, și la dulciuri! Păstrez doar înghețata de două ori pe săptămână.

Dacă acest mic jurnal va fi citit de nepoții mei, spre exemplu, prin 2080, aș vrea să înțeleagă din el că în perioada asta de pandemie, am fost un copil care a respectat regulile, am stat mult timp în casă, deși mi-aș fi dorit să ies; am înlocuit școala cu o altfel de școală făcută din camera mea, de la computer; am dus dorul unor oameni: bunica, doamna învățătoare, colegii și prietenii și că după toate astea, cel mai tare mă bucură că natura, planeta a fost mai liniștită. Asta pentru că eu am o mare pasiune pentru istoria naturală.

Viața mea în izolare

Natalia Olivia SIRCUȚA

12 ani

Colegiul Național „Moise Nicoară”

Arad, 8 mai 2020

Din luna martie, multe s-au schimbat. Toți stăm în casă și ne plictisim. Eu, sincer, nu mă plictisesc. Toată ziua am ceva de făcut, cum ar fi: teme, și mai multe teme, vorbesc la telefon cu prietenii mei, iar teme, mă joc jocuri video și, nu în ultimul

rând, teme. De săptămâna aceasta, am început orele online - chiar îmi plac- dar fiecare profesor ne-a cerut să ne instalăm o altă aplicație cu care să vorbim. Unii profesori folosesc metoda de a ne trimite teme și noi să le facem. Ceilalți ori ne trimit lecția să ne-o transcriem în caiet, ori facem ore online cu ei. Când nu fac teme, vorbesc cu prietena mea cea mai buna, Sara, iar când ea nu poate vorbi la telefon, mă joc jocuri video și ascult muzică.

Mie îmi convine faptul că stau acasă, mă trezesc târziu, uneori chiar foarte târziu. Îmi mai place că am mai mult timp liber decât înainte să începă carantina, dar, uneori, îmi este dor să merg la școala, să stau cu prietenii mei și să merg la cercurile de fotografie și de programare. Eu stau la bunicii mei în perioada aceasta și ei au o grădina unde merg în fiecare zi și, de obicei, fac fotografii. Mai ales când e soare afară.

(*După a doua săptămână de școală online*) Nu îmi place că am primit chiar foarte multe teme. Aproape toată ziua mă ocup cu ele. Și, la o materie, a început și să ne dea în plus. De abia aștept să vină vacanța de vară ca să iau o pauză de la teme. Cred că temele sunt singurele mele nemulțumiri. Cu unii profesori chiar am o problemă. Ei chiar nu se gândesc că avem teme și la celelalte materii, plus că nu putem să facem încontinuu teme și materialele pe care ni le dau. Eu nu înțeleg un lucru - clasa mea avea un program cu orele online. Prima oară s-a schimbat și, în loc de ora de engleză, aveam ora de informatică. După o săptămână, profesoara de engleză ne-a spus să o adăugăm pe Skype că o să vorbim cu ea. În weekend, doamna dirigintă ne-a trimis o poză cu noul program cu ore online. Când l-am vazut, *mi-a picat fața* - aveam în fiecare zi engleză. Acea ar însemna 5 ore de engleză pe săptămână. Înainte să începă carantina aveam doar 4 ore pe săptămână. Și a început să nu îmi mai placă engleza. De ce? Pentru că în fiecare zi trebuie să îmi fac temele la engleză. Chiar nu o înțeleg pe profesoara mea de engleză. Ea ne-a dat cele mai multe teme, chiar din prima zi de carantină. Avem peste 5 filme, o carte de citit, două site-uri cu lecții de engleză și pe unul trebuia să îl terminăm înaintea vacanței de Paști. În plus, ne dă în fiecare zi „mini” teste să le facem pentru a doua zi. Pur și simplu îi prea mult. Sunt sigură că unii profesori se gândesc că noi nu avem ce să facem și ne dau la teme să ne săturam. Uneori, doar vreau să renunț din a face teme, și, în momente din astea, stau și ascult muzică sau, uneori, citesc. Acum citesc *Dune* de Frank Herbert și chiar îmi place.

Să lăsăm temele la o parte și să vorbim despre ceva distractiv - jocurile video. De obicei, mă joc singură sau cu prietenii mei. Poate unii cred că jocurile video nu sunt cine știe ce, dar, pentru unii copii, sunt chiar pasiuni. Eu le joc ca să mă distrez, chiar dacă, uneori, mă enervez foarte tare. În ultima vreme, nu cred că a fost o zi în care să nu mă joc jocuri video.

Pot zice că perioada aceasta m-a afectat destul de tare, având în vedere că acum tot programul meu s-a schimbat.

Credeam că va trece repede

Alice PAVLOV

cls. a V-a

Școala Gimnazială nr. 40 - „Aurel Vlaicu”

Constanța, 28 aprilie 2020

Această perioadă de carantină a început ca o glumă pentru mulți dintre colegii mei. Înainte să fim izolați, toți din clasă o luau ca pe o glumă, nici eu nu eram foarte speriată, credeam că va trece repede. Dar timpul a trecut și situația s-a agravat. Atunci mi-am dat seama că e serios. A început starea de urgență. Prima săptămână nu am făcut nicio lecție, a doua a urmat și am început să facem lecții online. Nu aveam o problemă cu lecțiile online, încă nu am. După un timp, am aflat că bunica mea, care muncește în Italia, are coronavirus. Tot timpul m-am întrebat cum se simt familiile cu oameni infectați, dar nu mă așteptam să ni se întâmple și nouă. Din fericire, a supraviețuit și nu mai are niciun simptom. Dorul de a ieși afară, la aer, a devenit din ce în ce mai puternic și faptul că afară s-a încălzit și noi trebuie să stăm în casă, nu este plăcut deloc; nu putem vedea marea. Am început să joc din ce în ce mai multe jocuri care simulează viața reală, măcar în acelea pot ieși afară. Recent, am auzit că nu mai facem școală până în septembrie; m-am întristat. Perioada aceasta m-a făcut să realizez că, deși la școală e greu și trebuie să învățăm, faptul că stau cu prietenii și râdem împreună e ceva ce nu vreau să se termine. Când va lua sfârșit perioada aceasta și vom putea să stăm aproape de oameni, împreună, am să petrec cu prietenii cât pot de mult, ca să recuperez timpul pierdut. Nu știu cât de multe povești vom avea de povestit, dar îmi e dor de ei toți, până și de cei enervanți.

Jurnalul meu de izolare

Mircea-Alexandru TÎRNĂ

Școala Gimnazială Nr. 124, 11 ani

București, 29 aprilie 2020

Mă numesc Tîrnă Mircea-Alexandru. Locuiesc în București și învăț la Școala Gimnazială Nr. 124.

Ultima dată când am mers la școală, a fost pe 11 martie. De atunci, stau acasă. Niciodată nu am stat așa mult, cu excepția vacanțelor.

După câteva zile, am început școala online, pe aplicația Zoom. Așa mi-am revăzut colegii și pe doamna învățătoare, dar și pe profesoara de engleză.

Pentru că și mama a lucrat de acasă o perioadă, am stat împreună. În felul ăsta, am făcut tot felul de lucruri amândoi: am gătit pizza, clătite americane, gogoși. Am învățat să o ajut pe mama la bucătărie, ba chiar am făcut omletă singur și am tocat legume pentru ciorbă. Chiar mi-a plăcut!

Vreo două săptămâni, mi-a plăcut acasă. Apoi, mama a început să mă certe că stau prea mult pe telefon, că nu citesc, că nu fac la matematică. Mie mi-era dor să ies afară și să mă joc, mi-era dor de colegii mei, și mai ales de Bianca. Ea este colega mea de bancă și o plac foarte mult. (♥♥♥)

M-am apucat de citit *Povestea fără sfârșit* de Michael Ende. Îmi place și mă simt ca personajul principal, Bastian.

Dorm mai mult și mă joc cu personajele mele preferate din Lego. Aproape că le uitasesm: Mr. E, Lloyd, Jay, Generalul Machia, Pythor și Lord Garmadon.

Am ieșit de câteva ori afară și nu mi-a plăcut. Am avut mască, mănuși, iar mama îmi repeta mereu să nu pun mâna pe nimic. Cum să nu pun mâna? Cea mai mare plăcere a mea este să apăs pe butoanele de la lift.

Când s-a apropiat Paștele, mama mi-a amintit că trebuia să plecăm într-o minivacanță la mare, cu prietena noastră, Ștefi. Am plâns că mi-e dor de mare. Am făcut și un desen cu marea. Oare la vară o să ajungem la mare?

Am vopsit ouă cu mama, iar în seara de Înviere, am așteptat-o pe Gilda, vecina noastră, care ne-a adus lumină. Am pus candela la fereastră și am ascultat slujba de Înviere de la biserica din apropiere. Am văzut și filmul despre Iisus. Mi-au plăcut Ioan Botezătorul, Petru și Maria. Minunile făcute de Iisus m-au impresionat foarte tare.

Când mă plictisesc foarte tare, iau globul de la Rodica. Este un glob special – scanez globul, apar mai multe opțiuni despre continente, oceane, animale, sistemul solar, plante. În felul ăsta călătoresc peste tot.

Aproape zilnic, vorbesc cu prietenii mei, Mihnea și Rareș. Ne jucăm pe telefon.

Nu vreau să amintesc motivul pentru care stăm în casă. Am văzut la știri, dar vreau să uit și să ieșim mai repede afară. Mi-e dor de bunicii mei și vreau să merg la ei. Vreau să mă joc cu pisicile lor și să alerg cu bicicleta.

Vreau să merg la Clubul Mortimer, unde fac engleză, să mă întâlnesc cu prietenii mei: Marta, Călin, Mihnea, Anastasia.

Mama mi-a găsit și alte activități: am participat cu un desen la unul din concursurile organizate de Muzeul Satului și urmează să ne vedem desenele expuse; am jucat ping-pong și am ascultat muzică.

Luni, 27 aprilie, am aflat că nu mai mergem la școală. Îmi pare rău! Până la toamnă mai este mult și aș fi vrut să-mi revăd colegii.

Când profa de engleză m-a întrebat ce proiect de vacanță am, i-am spus că vreau să merg la bunici, dar și să stau desculț în iarbă și să călătoresc într-o țară exotică, la plajă. Știu că îmi voi realiza acest proiect!

Am scris și niște versuri, pe care vreau să le prezint:

The chance
When the time goes on
Is the moment when you know
It's your time to shine!
Go, go! Explain who are you
And who you don't want to be!
Who you don't want to be!

It's your time! x 2
That no one can take it!
When you run in a locker and you don't know what to say!

All that you build
Don't let it back
But keep it in your heart!

Crâmpei din viața unui elev pe timp de pandemie

Andreea Isabela ȘARÎNGĂ

14 ani

Caracal, jud. Olt

Mă numesc Șarîngă Andreea Isabela, am 14 ani și sunt elevă în clasa a VIII-a.

Pot spune că odată cu această pandemie în viața mea au apărut schimbări neașteptate, mi-am descoperit talente ascunse, am învățat mult mai multe lucruri despre natură, am reușit să mă dezvolt personal, să consolidez prietenii. Cu toate acestea, prezența virusului Covid-19 ne-a dat mereu bătăi de cap, fiind mereu o companie neplăcută.

În primul rând, fiind elevă în clasa a VIII-a, această perioadă s-a dovedit a fi stresantă, pe de o parte, din cauza faptului că examenul de Evaluare Națională batea la ușă. Ca urmare, școlile fiind închise, am participat activ la orele online, deoarece pandemia nu este considerată vacanță, iar elevii trebuie să fie ținuti la curent cu toate lecțiile, în special cu cele de limba și literatura română și matematică. Primele mele ore online au fost interesante, deoarece a fost ceva nou și nemaiîntâlnit pentru mine, așa că asistam cu drag la fiecare întâlnire. După ceva timp, lucrurile s-au schimbat, iar farmecul și frumusețea online-ului au devenit un lucru stresant și obositor, pe care nu mai voai să îl vezi niciodată.

De asemenea, lumina din laptop ne afectează ochii, oboseala se acumulează, din ce în ce mai mult, iar acest fapt poate duce la epuizare, scăderea imunității și lipsă de concentrare.

Pe de altă parte, izolarea, lipsa comunicării directe pot duce la o stare de nervozitate, anxietate.

În al doilea rând, pe timpul carantinei, mi-am descoperit câteva abilități pe care credeam că nu le voi putea realiza niciodată. De exemplu, cusutul la goblen mi-a plăcut de prima dată când am luat acul și ața în mână. Datorită mamei mele, am transformat această abilitate într-un real talent. De asemenea, tatăl meu m-a învățat să joc șah, numit și „jocul inteligenței”, dar jocul de table era cel mai amuzant. S-a creat o legătură mult mai strânsă între mine și tatăl meu, care este mai mereu plecat la muncă, în străinătate.

Un alt element care a contribuit la dezvoltarea mea personală a fost consolidarea prieteniiilor. Am reușit să cunosc în profunzime oameni minunați cu care nici nu știam că am atât de multe lucruri în comun, ceea ce mi-a oferit încredere în mine și am reușit să ies din acea stare de stres.

Lectura mi-a fost o foarte bună prietenă. Am citit romanul „Moromeții”, de Marin Preda, iar vizionarea filmului, în regia lui Stere Gulea, m-a făcut să înțeleg și mai bine evenimentele descrise în roman, atât din perioada interbelică, cât și postbelică.

Sărbătorile Pascale mi s-au părut ciudate, deși am făcut pregătirile necesare: am încondeiat ouăle, am ajutat în bucatărie.

Totuși, faptul că nu am participat la Slujba Învierii m-a întristat. Preotul ne-a împărțit în ajunul Paștelui Lumina Învierii, iar „la miezul nopții, s-a petrecut ceva magic: de la Biserica din apropiere se auzea Slujba Învierii, iar oamenii au ieșit la ferestre, au aprins lumânări și au cântat: „Hristos a Înviat!” Apoi, am aplaudat cu toții, ne-am bucurat, dar cu o umbră de tristețe.

Weekend-urile în natură și , mai ales în curtea bunicii au fost minunate și mi-au redat copilăria uitată printre cărțile cu povești. Plimbarea prin pădure m-a scos din cotidian și a reușit să-mi ofere o stare de liniște. Odată cu izolarea oamenilor, natura parcă a reînsuflețit, a devenit mai curată: păsările, animalele erau mult mai prezente; iepurii de câmp o zbugheau prin tufe, vulpile se furișau la cuiburile săpate în pământ; fazanii se înălțau atunci când simțeau că mă apropiam de cuiburile lor; la fel și porumbeii sălbatici. Am văzut pentru prima dată pupăza, ceea ce m-a dus cu gândul la *Amintirile din copilărie* ale lui Ion Creangă.

Apoi, restricțiile privind virusul Covid-19 s-au mai relaxat, dar nu și eu. Așteptam, cu mare emoție, examenul de Evaluare Națională. Știrile de la posturile Tv și Radio privind desfășurarea acestuia se schimbau de la o zi la alta și amplificau și mai mult emoțiile mele.

A venit și ziua examenului. Cu emoție am pășit în curtea școlii, mi s-a măsurat temperatura, am primit mască de protecție și iată-mă în sala de examen, alături de colegii mei. Și la Limba Română și la Matematică, subiectele au fost accesibile. Am simțit de fiecare dată, când am ieșit din sala de examen, emoțiile mamei mele care mă aștepta în fața școlii.

A venit, apoi, ziua rezultatelor și emoțiile au fost din ce în ce mai copleșitoare. Am căutat cu ajutorul codului oferit de școală notele obținute și fericirea a fost extremă. Codul ține loc de nume, după ce a fost adoptată legea referitoare la protecția datelor. De la toamnă voi fi elevă la un liceu bun din București, așa cum mi-am dorit.

Așadar, în crâmpeliul meu de viață din perioada pandemiei, mi-am dat seama că familia a fost și rămâne sprijinul meu moral cel mai valoros. Nu am mai trăit niciodată un astfel de moment straniu, parcă desprins dintr-un roman SF. Cu bune și cu mai puțin bune, din perioada pandemiei am învățat să prețuiesc mai mult natura, umanitatea.

Urmează mărturiile copiilor din clasa a IV-a B, de la Școala Gimnazială „Mircea Eliade”, Craiova, județul Dolj, profesor îndrumător Mihaela Ghinea.

Trebuie făcută o mențiune referitoare la acest grup de copii – în data de 8 mai 2020, am avut ocazia unei întâlniri cu ei, de la distanță, din calitatea de profesor de istorie. Prin intermediul aplicației online Zoom, în cadrul a două sesiuni, am dezbătut tematica lecțiilor referitoare la Primul Război Mondial și Al Doilea Război Mondial. Am apreciat buna îndrumare a copiilor de către învățătoarea lor, interesul manifestat de copiii la lecții, curiozitatea lor de a afla cât mai mult, de a-și clarifica aspecte ale problematicei expuse, dovadă fiind întrebările pertinente referitoare la subiect, pe care mi le-au adresat în cea de-a doua sesiune a lecției. A fost o experiență plăcută pentru toți!

Viața în izolare

Elena TRĂSNEA,
cls. a IV-a D

Școala Gimnazială „Mircea Eliade”, Craiova

Eu sunt o elevă în clasa a IV-a și încerc să aflu ce se întâmplă în realitate, chiar dacă aceasta îmi pare cruntă. Coronavirusul ne-a împins în izolare, acest lucru înseamnă că unele lucruri s-au schimbat. Un exemplu ar fi, că noi, copiii, nu mai putem merge la școală. Sau că nu mai putem merge să ne plimbăm pe afară. Dar, chiar dacă stăm acasă, trebuie să nu ne schimbăm mare parte din rutină. Dacă activitățile zilnice nu se vor schimba semnificativ, ne vom simți mai în largul nostru și nu vom mai avea gândul la teama și la răul de afară, ceea ce însemna că vom fi mai relaxați. De aceea, eu am încercat, cât s-a putut, să nu îmi schimb activitățile zilnice.

Mulți oameni sunt speriați sau confuzi, și au tot dreptul. Însă există și oameni optimiști, cum sunt eu. Chiar dacă suntem bulversați sau curajoși, trebuie să avem respect pentru cei din prima linie în lupta cu COVID-19 (medicii) și să stăm acasă.

Puține persoane au fost prinse de pandemie singure; sper. Dar și mai mulți se bucură să stea cu familiile lor, cum, de altfel, o fac și eu. Copiii se pot bucura de timpul cu părinții, deoarece aceștia lucrează de acasă. Pentru a fi solidari, trebuie să îi ajutăm pe oamenii singuri, de la distanță. Din fericire, oamenii au acces la tehnologie, dar este adevărat că aceasta nu înlocuiește o îmbrățișare sau un sărut pe obraz, dar și puțin e mai bine decât nimic.

În izolare, putem desfășura multe activități și ne putem descoperi talente ascunse. De exemplu, eu, cu ajutorul cerințelor școlare, am aflat că mă pricep, și îmi place să cos (o fac destul de des).

Deși copiii nu numai stau și se distrează, mai și învață, chiar dacă este școala online (care este foarte populară), învață chiar și suplimentar.

Viața noastră s-a schimbat, de când cu pandemia. Nu mai putem să ne vedem cu cei dragi, nu mai putem să ieșim să ne bucurăm de aerul curat de afară. Doar de la geam mai putem vedea copacii înfloriți sau florile colorate.

Ca mine, sunt sigură ca multora le este dor de bunici, de unchi, de verișori sau verișoare.

Există o veste bună pe care a adus-o izolarea. Aceasta ar fi diminuarea poluării. Într-un fel, nu ne ajutăm doar pe noi, ci ajutăm și planeta. Eu vă încurajez ca și după pandemie să ne responsabilizăm.

Aș vrea să aflăm adevărul despre originea virusului, căci oamenii mai și mint, ceea ce creează confuzii. Virusul are două fețe. Una este cea de ajutorător față de Terra, cealaltă este cea de hoț de vieți, care îi face pe mulți să verse lacrimi.

Lumea are două variante: după ce trece pandemia să se gândească mai mult înainte să facă ceva sau să fie nepăsătoare ca înainte de criză.

Vă încurajez să faceți ce este mai bine! Doresc să vă spun că am încercat să văd și partea plină, și cea goală a paharului.

Nu realizăm câtă nevoie avem unii de alții

Mara ȘOȘEA

cls. a IV-a D

la Școala Gimnazială „Mircea Eliade”, Craiova

Pandemia de Coronavirus ne-a provocat nouă, copiilor, un mare șoc. Tocmai când ieșeam din vacanță și abia așteptam să ne întâlnim cu colegii, a trebuit să ne izolăm la domiciliu și să nu ieșim săptămâni întregi din casă. Poate pentru niște copii care au casă cu curte o fi fost mai plăcut. Dar, într-un apartament de la bloc, a devenit repede plictisitor. De multe ori, m-am simțit îngrădită, frustrată. A trebuit să-mi petrec mult timp cu fratele meu mai mic, să-mi amintesc jocurile de când eram mult mai mică. Norocul meu a fost că mama a stat acasă cu noi și am făcut tot felul de activități creative care ne-au ajutat să parcurgem mai ușor timpul. Cel mai mult am citit cărți pentru copii și m-am jucat cu prietenii pe rețelele de socializare. Cu toate acestea, mi-au lipsit plimbările și joaca în aer liber. De fapt, mi-am dat seama că aceasta este lucrul care ne lipsește tuturor, și copii, și adulți, legăturile cu cei din jur, cu prietenii. Acum, am înțeles ce efect devastator a avut pandemia asupra societății umane din toate țările, căci toți oamenii trebuie să fi simțit ce am simțit și eu. Am văzut că adulți și copii avem nevoie de legături interumane, de împărtășirea sentimentelor, de schimburi de idei. Până acum,

nu realizam câtă nevoie avem noi, oamenii unii de alții. Cred că pandemia ne va face mai apropiați, mai buni, mai grijulii unii cu alții.

Izolarea forțată

Raul BĂRLEA

cls. a IV-a D

Școala Gimnazială "Mircea Eliade", Craiova

Odată cu apariția coronavirusului, școala s-a închis și am continuat acasă orele în sistem online. Toată lumea stă în izolare la domiciliu.

Din această cauză, mă simt un pic cam lipsit de libertate.

Tot timpul mi-l petrec alături de familia mea și, de câte ori este vremea frumoasă, stăm cu toții în curte.

După ce îmi termin temele, de cele mai multe ori, mă joc cu prietenii pe PlayStation.

Chiar dacă mă joc cu prietenii online, îmi lipsesc foarte mult întâlnirile fizice cu ei, plimbările cu bicicleta prin parc și vizitele prietenilor noștri.

Acest virus are părți bune, dar și multe rele: bune- am învățat să petrecem cât mai mult timp cu familia și să ne bucurăm unii de alții, iar partea cea mai rea este că acest virus ucide foarte mulți oameni.

Vreau să subliniez faptul că trebuie să fim foarte atenți cu igiena personală și să respectăm regulile impuse de către autorități.

Oamenii sunt foarte puternici și își vor reveni ușor-ușor din această perioadă dificilă și ar trebui să țină cont de un singur lucru și anume că în fața bolii suntem egali cu toții.

Izolarea

Călin COANDĂ

cls. a IV-a D

Școala Gimnazială "Mircea Eliade"

Craiova

Ce este izolarea? Ea este o probă mentală pentru noi toți. Noi nu ar trebui să ne schimbăm programul zilnic doar pentru simplul fapt că stăm acasă. Dacă ne modificăm programul, o să ne fie greu să-l reluăm când va trece această perioadă neplăcută. Dar, în programul meu zilnic, izolarea m-a făcut să mă trezesc mai târziu decât de obicei. Perioada aceasta ne face pe toți sau doar pe mine să fiu trist pentru că nu mă mai pot

întâlni cu absolut nimeni. Probabil sunt multe persoane ca mine. Probabil toată lumea, mai nou, își petrece timpul cu familia. Eu stau și mai mult cu părinții mei. Oamenii nu prea mai au ce să facă acasă, au făcut curățenie, au dansat, au gătit, au mai lucrat la calculator, au citit și mult mai multe activități au desfășurat în casă. De exemplu, eu am petrecut timpul afară, jucându-mă cu animalele de prin curtea mea. Dreptul de libertate a fost călcat în picioare de covid-19. Mie cel mai mult îmi lipsește libertatea și cred că tuturor oamenilor. Nimeni nu poate spune exact cât va mai dura. Dar eu cred că acest coronavirus nu a luat naștere într-un laborator, ci provine de la un animal. Bine, asta e doar o părere personală. Dar mai cred că dacă se găsește acel animal cu virusul, oamenii de știință ar putea să vadă cum înfruntă acel animal acest virus. Dacă vom ieși curând din izolare, probabil o să ne revenim repede, dar, dimpotrivă, dacă izolarea va continua, este probabil ca economia să fie distrusă. Dar tot ce am spus poate fi doar în imaginația mea.

Departa de mama...

Daria Theodora MARINAȘ

cls. a IV-a D

Școala Gimnazială "Mircea Eliade" Craiova

E seară. Poate cel mai trist moment al zilei. Șiroaie de lacrimi îmi brâzdează obrazul – e semn că totul e real, nu e un vis. Mi-e dor! Mi-e dor de MAMA!!

De aproape o lună de zile, nu mai simt mirosul drag al mamei, brațele ei nu mă mai cuprind și dorul de ea e din ce în ce mai mare. De aproape o lună, mama s-a mutat de acasă pentru a ne proteja pe noi, iubirile vieții ei: eu, frățiorul meu și tata. Am uitat să vă spun: mama e medic... lucrează în linia I în această pandemie COVID-19. A plecat în gărzi, fără nicio ezitare, și cu speranța de a reda oamenilor sănătatea și bucuria pe chip. Dar sufletul ei, sufletul meu, plâng unul după altul. Îmi lipsește îmbrățișarea mamei. Ne vizitează după fiecare gardă, iar glasul ei îmi dă speranță, speranță într-un viitor apropiat, bun. Dar faptul că nu o pot îmbrățișa și nu mă pot apropia de ea, mă doare cel mai mult.

E o perioadă grea pentru fiecare dintre noi. Nimic nu mai este ce a fost. Simt că parcă s-a rupt ceva din viața noastră. Eram fericiți și nu am știut! S-au mutat cu noi bunicii, pe care trebuia să-i protejăm, dar cine să aibă grijă de noi, dacă părinții sunt pe câmpul de luptă, pentru că și tata e tot medic?

Cea mai mare parte a timpului mi-o petrec cu frățiorul meu, care nu poate înțelege cu adevărat greutățile vieții, fiind prea mic. Citesc, lucrez la matematică și română și abia aștept întâlnirea pe Zoom cu doamna învățătoare și colegii mei. Mi-e tare dor de ei!

Îmi lipsesc atât de mult; de fapt, îmi lipsește totul: colegii, școala, doamna mea cea dragă, plimbările prin parc, întâlnirile cu prietenii mei.

Și, totuși, poate această perioadă grea, care s-a abătut asupra omenirii, va schimba ceva, va schimba percepția asupra vieții, va reda oamenilor fericirea simplă, gesturile frumoase, vorbele calde, sufletul blând, pioșenia, smerenia și credința în Dumnezeu. Pe de altă parte, însă, ne-a luat mult libertatea, încrederea, sănătatea, chiar viața - mulți dintre noi au plătit un preț prea scump...

Părerea mea despre această pandemie este că ne-a transformat brusc viețile, trecând, într-un timp atât de scurt, prin niște schimbări rapide. A generat o stare de incertitudine, o teamă de îmbolnăvire, o grijă exagerată față de cei dragi, o stare de anxietate și o criză economică și chiar sanitară.

Am speranța și credința că, la un moment dat, aceste clipe grele se vor sfârși și vom învăța să prețuim mai mult clipele alături de cei dragi, să prețuim oamenii, nu lucrurile, să prețuim sănătatea. Și, în acel moment, sufletul meu va tresălta de fericire, pentru că ea, ființa cea mai dragă, MAMA, va fi din nou alături de mine, alături de noi. Voi profita atunci de îmbrățișările și sărutările ei, cât să-mi ajungă pentru toată această perioadă grea prin care trecem și atunci voi fi fericită!!!

Sunt gânduri ale unui suflet mic, din clasa a IV-a, trăiri și sentimente provocate de această pandemie COVID-19, care ne-a furat într-o noapte viața noastră anterioară și ne-a adus teamă, suferință, izolare.

Știu că Bunul Dumnezeu îmi aude ruga și TOTUL VA FI BINE!

Te aștept acasă, mama!

Dumnezeu să ne ajute pe toți!

Coronavirusul și activitatea mea

Robert Ionuț SCORȚAN

cls. a IV-a D

Școala Gimnazială "Mircea Eliade"

Craiova

Pandemia de coronavirus a produs mai multe modificări în viața mea.

În primul rând, nu am mai putut merge la școală, nu m-am mai întâlnit cu colegii și nu am mai putut să joc baschet în curtea școlii. Am fost nevoit să stau tot timpul în casă.

În această perioadă, mă simt destul de plictisit, dar încerc să continuu studiul la română, matematică, engleză, istorie și geografie. Urmăresc, adesea, cu fratele meu, Victor, documentare despre animale și locuri de pe Pământ pe care mi-ar plăcea să le vizitez într-o zi.

Îmi lipsesc plimbările prin parc cu fratele meu, Victor, și excursia la Sibiu pe care o planificasem cu familia mea, de 1 Mai.

Cred că această pandemie de coronavirus a adus multe neazuri în lume, copiii nu mai merg la școală și multe activități s-au oprit. Sper că medicii vor găsi un vaccin care să ne protejeze de coronavirus și să ne ajute să ne reîntâlnim cu colegii și cu prietenii noștri.

Cred că lumea va fi diferită de acum înainte, vom învăța mai mult, folosind aplicațiile online, ne vom proteja cu măști când vom merge la școală și nu vom mai putea să ne dăm mâna ca între prieteni.

Sper că, într-o zi, totul se va sfârși cu bine, pentru toți cei dragi nouă, dar și omenirii, în general.

Coronavirus

Andrei CONSTANTIN

cls. a IV-a D

Școala Gimnazială "Mircea Eliade"

Craiova

Sunt în clasa a IV-a, ultimul an cu doamna învățătoare. Totul mergea bine, până ce am trecut în anul 2020. Nu începem anul bine că se anunță la știri un virus gripal foarte periculos, care a pus stăpânire pe China și, încet, încet pe alte țări până a ajuns și la noi. Este un virus urât, din cauza lui trebuie să stăm izolați în casă și nu mai putem face ce făceam zilnic, să mergem la școală și să ieșim pe afară. Mă simt de parcă aș purta niște haine cu 2, 3 numere mai mici, dar încerc să îmi petrec timpul cu prietenii mei de la Novaci și cu bunica mea. Ieșim zilnic să ne plimbăm cu bicicletele pe potecile pădurilor din jurul orașului. Deși stau foarte mult în aer curat, îmi lipsesc colegii.

Sper ca după această perioadă să fim mai disciplinați și mai buni!

Jurnal pandemic

Karla GRĂDINARU

cls. a IV-a D

Școala Gimnazială "Mircea Eliade"

Craiova

Sunt Karla și am 10 ani. Sunt un copil vesel, zburdalnic și creativ. Îmi plac sportul, literatura și joaca cu prietenii mei. Uneori, mă simt bine când aștern pe hârtie gândurile mele. Acum, fac acest lucru, deoarece traversăm cu toții o perioadă mai grea. Suntem izolați, departe unii de alții din cauza acestui virus, nu mergem la școală și asta ne face uneori triști. Îmi este dor de colegi, prieteni, de doamna învățătoare, de discuțiile noastre interminabile din pauzele dintre ore. Îmi este dor de zumzetul copiilor și de glumele noastre, de îmbrățișările dintre noi. Da, sunt puțin tristă, dar, în același timp, fericită pentru că petrec mai mult timp cu părinții mei, de la care învăț mereu lucruri interesante. Citim, cântăm, facem prăjiturile, lucru manual și mult sport. Da, cel mai des îmi place să fac sport. Și acasă ne putem antrena și face exercițiile care ne asigură o bună creștere și un corp armonios. Zilele sunt pline, nopțile sunt odihnitoare, însă parcă lipsește ceva. Plimbările. În parcuri, pe stradă. Și zâmbetele. Zâmbetele oamenilor. Zâmbetele pe care nu le mai vedem din cauza măștilor. Ce frumos era când vedeam fericirea pe chipuri! Acum mi-e teamă. Mi-e teamă că vom uita de acest lucru. Mi-e teamă că vom uita să zâmbim și să râdem. Oare asta să fie schimbarea? Să ne transformăm în niște oameni triști care fug unii de alții? Să ne pierdem optimismul și dragostea de viață? Nuuu...nu cred așa ceva. A fost doar un gând negru care mi-a trecut prin cap. Vom reveni la viața de dinainte. Dumnezeu ne vrea împreună, unii lângă alții. Deci, după ce totul va trece, după ce am văzut cât de rău este să nu ne putem apropia, vom aprecia mai mult acest lucru, vom fi mai buni și mai înțelegători. Astfel, vom trece cu bine peste tot ce este rău pe acest Pământ.

Sunt Karla, sunt un copil și astea au fost gândurile mele. Și voi puteți împărtăși cu mine și cu voi, trăirile voastre.

Noua viață

Radu DIACONESCU

cls. a IV-a D

Școala Gimnazială "Mircea Eliade"

Craiova

De o bună perioadă de timp, omenirea se confruntă cu o pandemie care a schimbat foarte mult felul nostru de viață.

Această pandemie, SARS COV-2, a venit cu niște reguli și norme de comportament nu tocmai comode pentru oameni.

Izolarea este una dintre cele mai neplăcute măsuri, deoarece nu avem voie să ne întâlnim cu prietenii, să ne jucăm și să ne plimbăm în aer liber. Mă simt ca un astronaut pe o navă spațială care interacționează cu colegii și prietenii, dar nu îi poate atinge.

Ceea ce pare foarte curios este că îmi lipsește foarte mult școala. Lecțiile și temele online nu-mi plac deloc. Îmi lipsesc colegii și profesorii mei, discuțiile de la ore.

În această perioadă de izolare, stând mai mult cu mama mea, m-am implicat mai mult în activități casnice, am ajutat-o pe mama la bucătărie, am creat personaje preferate din cuburi lego, am citit și am vorbit cu prietenii la telefon.

Mi-au lipsit foarte mult vizitele la țară la bunicii mei, plimbările cu bicicleta, călătoriile și întâlnirile cu prietenii.

Răspândirea rapidă a acestui virus a dus la multe decese pe tot globul, dar eu cred că lumea va învinge, fiind mai atentă la respectarea normelor de igienă și izolare, dar și că, pe viitor, omenirea va conștientiza cât de important este să păstrăm mediul curat.

***

În continuare, mărturiile copiilor de la Școala gimnazială Dăești, județul Vâlcea, profesor îndrumător Claudiu Constantin Bunescu:

Pandemia Coronavirus

Teodora BOBE

13 ani

Școala gimnazială Dăești, Vâlcea

Anul 2020 nu a început la fel de bine sau cum ne așteptam, ca anii trecuți. 2020 ne-a adus un obstacol în viața noastră. Și a încercat și încearcă să ne pună la încercare puterea și curajul.

Până acum, noi eram obișnuiți cu viața noastră normală, cu tabieturile noastre. Virusul a apărut în viața noastră ca o ploaie de vară, foarte repede și pe neașteptate. În urmă cu 100 de ani, oamenii au trecut prin momente grele, tragedii din care au putut ieși teferi, chiar dacă unii și-au dat viața pentru noi. Asta ne dă de gândit și de înțeles din anumite puncte de vedere: nu contează că trăim într-un deceniu mai evoluat, cu mai multe resurse și cu o tehnologie avansată, pentru că, în lume, pot apărea tragedii în fiecare zi, iar viața nu este așa de „roz” pe cât pare. Totodată, să vedem partea bună a lucrurilor – în aceste momente, tehnologia este singura resursă de comunicare de care mai putem depinde și ne este de ajutor.

Viața mea și a celorlalți s-a schimbat radical, cum ar fi: am început prin a face acasă ore online, a sta izolați în casă pentru a nu pune viața celorlalți în pericol, a purta echipament de protecție (mască și mănuși) atunci când este nevoie să ieșim din casă și de a ieși pe propria răspundere. Acum, văd în jurul meu numai oameni triști și alarmați; străzi, comune și orașe pustii, care nu mai sunt străbătute de oameni.

De asemenea, mă simt în fiecare zi în pusă pericol, deoarece și eu pot fi o victimă a virusului. Nu mai pot avea contact uman, conversații cu prietenii, rudele, chiar și cu profesorii de la școală. Eu cred și sper în continuare că, în urma acestei pandemii, noi toți vom ieși mai puternici, mai curajoși decât eram și mai luptători pentru anii viitori.

Chiar dacă trebuia să ne petrecem zilele la școală, afară, cu prietenii etc., asta nu mă face să nu cred, în continuare, că nu vom putea reveni la viața normală de zi cu zi.

Abia aștept momentele reîntâlnirii și sper să ne putem revedea cât mai curând colegii, prietenii, profesorii sănătoși și să ne putem strânge în brațe bucurăși.

Îmi e dor de școală!

Denisa POPESCU

14 ani

Școala gimnazială Dăești, Vâlcea

Voi începe prin a spune: Îmi e dor de școală! Da, chiar am zis asta. Nu mă așteptam ca puținul timp petrecut în casă îmi va schimba complet modul de a gândi. Tot ce vreau să zic e că îmi lipsesc aproape toți colegii și sper că și eu lor. Deocamdată, nu s-au schimbat prea multe în viața mea, poate doar faptul că stau exagerat de mult în casă; am încercat să mai ies să mă plimb prin pădure, dar nu este la fel de distractiv fără colegi. În concluzie, îmi este tare dor de școală. Nici statul acasă nu e la fel fără școală.

Mult succes, în continuare, cu statul în casă!

Viața mea în pandemie

Georgia DOGARU

14 ani,

Școala gimnazială Dăești, Vâlcea

Pot spune că s-au schimbat câteva lucruri: am început să mă uit la seriale tv, să citesc, am petrecut mai mult timp cu familia, am descoperit lucruri la care nu știam că mă pricep. În carantină, am descoperit că mă pricep la făcut dulciuri, dar mă pricep bine să le și mănânc. Chiar dacă mănânc fac și sport mult.

Mă bucur foarte mult că am început orele online pentru că pot să-mi văd colegii și unii profesori. Și nu va trebui să recuperăm toată vacanța.

***

Urmează mărturiile copiilor de la Școala gimnazială Dumești, județul Vaslui, profesor îndrumător Ana-Maria Gavril:

N-am crezut niciodată că vom trăi o vreme așa de urâtă

Delia RĂILEANU
Clasa a V-a A
Dumești, Vaslui
22.04.2020

Momentan suntem în această perioadă tristă și grea, pe care nimeni nu o dorea.

N-am crezut niciodată că vom trăi o vreme așa de urâtă. La început, unora li s-a părut ceva banal și au crezut că vor fi bine, dar acum trăiesc un coșmar. Numărul îmbolnăvirilor crește din ce mai tare, de la o zi la alta, la fel și frica oamenilor.

Toată încrederea oamenilor din lumea întreagă stă în mâinile cadrelor medicale. Acești eroi salvează multe vieți și trebuie respectați.

Paștele a mai adus alinare și bucurie în suflet și le-a reamintit tuturor ce frumos este să-ți petreci timpul cu familia. Tradițiile pascale au făcut multă lume să uite de trista perioadă în care se afla, dar asta doar pentru trei zile scurte, care au zburat ca vântul.

Dacă stăm în casă, iar când mergem la cumpărături păstrăm distanța, apoi ne dezinfectăm atât pe noi, cât și suprafețele din casă, zilnic, sigur vom diminua numărul îmbolnăvirilor.

Că stăm în casă nu este un lucru rău, deoarece putem petrece mai mult timp cu familia și nu mai poluăm mediul așa de tare ca înainte.

Purtarea măștii este un lucru foarte important, pe care toți ar trebui să îl facă. Din păcate, majoritatea nu fac acest lucru și este foarte rău.

Cu toții așteptăm acea perioadă când coronavirusul va dispărea, dar dacă nu facem ceea ce trebuie, perioada mult așteptată va întârzia din ce în ce mai mult.

Dragă Jurnalule,

Ștefania PLATON
Clasa a VI-a A
Dumescți, Vaslui
22.04.2020

Trăim vremuri de nedescris. Este a cincea săptămână de când stăm în casă în autoizolare și carantină. Este o senzație de sufocare, plictiseală și tristețe. Te simți fără puteri și nu te mai poți concentra.

Totul este atât de pustiu și fără viață, deși este primăvară, anotimpul renașterii, când copacii înfloresc, iarba crește tot mai verde și stufoasă, iar razele soarelui sunt puternice, lumea este acoperită de teamă.

Suntem implicați într-un război invizibil, cu un dușman pe care nu-l putem vedea, ci doar simți. Toți oamenii contra unui virus incredibil de mic, dar foarte puternic.

Singurele arme pe care le avem împotriva lui sunt: răbdarea, curajul, speranța și credința.

Credința de la Dumnezeu că totul va fi bine și speranța în puterile medicilor de a ne face sănătoși.

În câteva zile are loc cea mai importantă sărbătoare a creștinătății, Învierea Mântuitorului Iisus Hristos! Anul acesta, această sărbătoare a bucuriei este umbrită de tristețe. Cea mai iubită sărbătoare a creștinilor nu va fi sărbătorită așa cum trebuie, din cauza legilor impuse pentru protejarea populației. Nu ne vom mai întâlni la biserică și nu ne vom mai ruga împreună.

Eu aștept mereu Paștele pentru momentele în care pot merge la Denii și cânta în Vinerea Mare, pentru înconjurarea bisericii în miezul nopții și pentru a duce o lumânare aprinsă persoanelor dragi la cimitir. Acum totul pare foarte neobișnuit, parcă nici nu ar veni Paștele. Anul acesta totul este diferit, este un an neobișnuit, care ne-a marcat și pe care ni-l vom aminti mereu.

Cred că acest an și aceste evenimente ne vor schimba. Ne vor face mai conștienți, ne vor face să ne bucurăm de lucrurile mici și să apreciem mai mult libertatea, natura, oamenii.

Zilele de Paște

Elena-Petronela ROTAR
Clasa a V-a A
Dumești, Vaslui
22.04.2020

Astăzi, în plină pandemie de coronavirus, nimic nu mai este ca înainte. Uneori, ți se pare ciudat să vezi pe cineva purtând mască de protecție, dar, apoi, îți dai seama că acest lucru a devenit cât se poate de firesc.

Nici Paștele nu mai e ce-a fost, este trist că nu ne mai putem vizita rudele și prietenii, că nu mai putem să mergem la mormintele celor care nu mai sunt printre noi, însă cel mai rău este că nu mai putem participa la slujbele de Înviere și de Paște. Și chiar dacă suntem în izolare, pregătirile de Paște sunt în plină desfășurare: curățenia este aproape gata și mâncărurile și ouăle roșii la fel. O sărbătoare petrecută în familie este un prilej de bucurie și, dacă tot avem ocazia, putem să ne cunoaștem mai bine povestind și jucând diferite jocuri.

Ca să trecem peste această perioadă, nu trebuie să facem lucruri grele, ci să respectăm regulile, să avem răbdare și credință, iar apoi, totul va fi bine!

Dragă Nică,

Adelina Maria CÂRLESCU
Clasa a VIII-a A
Dumești, Vaslui
22 aprilie 2020

Din povestirile tale, am constatat că ai avut o copilărie foarte frumoasă, trăind din plin toate momentele importante ale copilăriei.

Nu știu cum sunt alții, dar și eu când mă gândesc la acele vremuri minunate, mă apucă nostalgia.

Vreau să-ți spun că anul acesta este un pic mai diferit de anii trecuți, deoarece a trebuit să stăm acasă. Toată lumea se confruntă cu un virus ucigaș, iar autoritățile au luat măsuri drastice pentru a ne proteja.

În aceste zile de Paște, am stat acasă cu toată familia, am pregătit mâncăruri tradiționale, am ciocnit ouă și am mâncat pască și cozonac. A fost diferit față de ceilalți

ani, dar, fiind în clasa a VIII-a, a trebuit să studiez mai mult, deoarece mă pregătesc pentru examenul de capacitate.

Din Dumești, Adelina

Dragă jurnalule,

Mioara-Elena IONIȚĂ-BARNEA
Clasa a VIII-a A
Dumești, Vaslui
22.04.2020

Sfintele Sărbători Pascale din acest an au fost foarte triste.

Pe de o parte, nu am putut merge la Sfânta Biserică să pot participa la slujba Sfintei Învieri și să pot lua Sfânta Lumină care să-mi lumineze calea spre bunătate.

Pe de altă parte, nu mi-am putut vizita bunicii, așa cum făceam în fiecare an. Îmi este foarte dor de ei, nu i-am mai văzut de la începutul carantinei. De asemenea, îmi este dor și de atmosfera din școală și de dragii mei profesori.

Sper ca această perioadă îngrozitoare să treacă cât mai repede și să-i revăd pe toți sănătoși și veseli așa cum îi știam.

Dragă Clopoțica,

Denisa Humă
Clasa a V-a A
Dumești, Vaslui, 4 mai 2020

În această perioadă grea, nu putem ieși din casă, iar tu nu mai poți repara lucrurile stricate ale zânelor. M-am gândit să îți scriu, crezând că îmi vei răspunde.

Aș vrea ca, după această pandemie de coronavirus, să le oferim oamenilor o pălărie nouă confecționată de noi, ca semn de recunoștință pentru că au stat în casele lor, atât în timpul săptămânilor, cât și de Paște.

Sper că vei citi scrisoarea și îmi vei accepta propunerea.

Încă aștept acea clipă când ne vom întâlni, dar după ce va trece pandemia. Sărbători Pascale fericite!

Viața mea în timpul pandemiei

Astăzi este o zi obișnuită de primăvară, în care stau doar în casă, pentru binele meu și al tuturor. Nici nu mai știu de când nu am mai fost pe-afară.

Mă uit pe geamul care mă privește în fiecare zi. Parcă înțelege cât sunt de supărată când privesc cerul. Nici soarele nu mai este fericit!

Mă simt neputincioasă că nu pot face nimic care să ne ajute să ieșim mai repede din această pandemie. Mă simt ca un fluture fără aripi, ca o floare fără petale și ca o primăvară fără ghiocei.

În această pandemie, m-am refugiat printre pagini de cărți, printre litere și numere. Uneori, stau pe scaunul ce mă ajută să ajung mai aproape de geam și ... mă gândesc că, odată, prietenii mă strigau să mă duc să alergăm pe câmpul cu flori de o mireasmă ce te copleșea! Eu îi refuzam, mergând în casă. Ce vremuri erau!

Viața mea după pandemie

Am revenit cu picioarele pe pământ. E cald. E înverzit.

Era rece când am intrat în case din cauza pandemiei, primăvara nu prinsese încă puteri. Acum, mai este un pic și ne bate vara la ușă. Suntem veseli. Trăim cu speranța că totul a trecut, că nu va mai fi cazul să ne izolăm de lume, de cei dragi!

Sunt bucuroasă că mă pot plimba, că pot atinge iarba verde, strălucitoare ca un smarald, că pot merge pe deal să privesc apusul de soare și că pot să vizitez locuri noi.

Capăt iar culoare în obraji. O pată de culoare, de mii de culori devine și viața mea!

Capăt forțe noi să îmi urmez visurile! Of! Ce m-am temut că pandemia le va spulbera!

Oamenii par mai înțelegători, mai buni unii cu alții, mai buni chiar și cu natura, cu toată lumea ce ne înconjoară!

Sper că nu ne vom mai confrunța cu așa o boală și că ne vom lăsa amprenta cu bunătața noastră peste tot!

Din Bonares, Spania, Scurt Jurnal de izolare

Elena MARTIN BLEJA

10 ani

Bonares, Spania

28 iunie 2020

Este prima dată în viața mea când nu pot să ies afară din casă. De ce? Pentru că este declarată „stare de urgență”.

Mă numesc Elena Martin Bleja, am 10 ani și locuiesc într-o micuță localitate, Bonares, în sudul Spaniei. Am un frățior, Aurel, care are 7 ani și o surioară, Maria, care are 5 ani. Sunt o norocoasă în perioada aceasta pentru că eu și frații mei petrecem mult timp împreună cu părinții noștri. Tatăl meu este spaniol, iar mama româncă. Tatăl, fiind profesor de economie, le predă elevilor săi lecții online în această perioadă. Mama mea este casnică, se reinventează, iar în curând va termina o școală de educatoare, după ce în România finalizase Facultatea de Drept, fără a profesa, însă.

Noi mergem la o școală publică spaniolă, deci învățăm toate materiile în limba spaniolă și încă două limbi străine. Limba engleză se învață aici începând de la grupa mică, de la gradiniță, iar limba franceză din clasa a treia. În casă vorbim aproape tot timpul românește. Este foarte important pentru noi toți să vorbim bine și corect limba română, pentru că în fiecare vară mergem, timp de o lună, în România, acesta fiind minunatul cadou de vacanță pe care ni-l fac părinții noștri. Vor să menținem o legătură strânsă cu familia de acolo, cu originile mamei noastre, cu tradițiile românești, care ne fascinează, de fapt, cu tot ceea ce înseamnă să fii jumătate spaniol și jumătate român. Tatăl nostru a învățat limba română de dragul mamei. Eu, fiind cea mai mare dintre frați, vorbesc corect și fluent românește, datorită mamei noastre, care ne corectează la orice cuvânt pe care nu-l pronunțăm bine, la orice dezacord dintre subiect și predicat și acum a venit rândul meu să-mi corectez frații și tatăl. Mama râde și trage cu coada ochiului când mă aude corectându-i, dar știu că este mândră de mine, la fel cum și eu sunt mândră de ea, pentru că a avut și are foarte multă răbdare cu noi toți. Se pot citi pe chipul mamei multă bucurie și împlinire atunci când ne vede vorbind românește cu familia și verișorii din România. Toate neamurile de acolo o felicită pentru faptul că ne-a învățat să vorbim românește. Ori de câte ori petrecem vacanțele în România, simțim cât de mult ne iubește și ne dorește familia de acolo, dar și noi îi iubim pe ei foarte mult.

Aceasta este cea mai mare tristețe cauzată de pandemie, că, în această vară, nu vom mai putea să ajungem în România, nu ne vom mai putea juca cu verișorii noștri de acolo. Compania aeriană a anulat zborul. Și oricum, ar fi fost mult prea periculoasă călătoria.

Cum este o zi din viața mea în perioada de izolare?

În fiecare zi, mă trezesc la ora opt. Tatăl meu îmi pregătește micul dejun sănătos care de fiecare dată este diferit: lapte cu cacao, cu zahăr brun și pâine prajită, cu ulei de măsline, avocado cu felii de roșii, unt cu gem de căpșuni, depinde de pofta pe care o am eu.

După ce termin de mâncat, mă duc să mă uit pe fereastră, pentru că, în fiecare dimineață, cam pe la ora nouă, angajații ai Primăriei dezinfectează toate străzile cu clor. Mă impresionează să văd acești oameni pe stradă muncind, ținând cont că în timpul zilei, aproape nu văd pe nimeni pe strada mea. Este foarte trist acum.

Înainte de această pandemie cauzată de Covid-19, strada mea era plină de copii jucându-se afară, pentru că aici locuiesc 22 de copii, deci nu mă plictiseam niciodată. Acum este cu totul diferit. Nu văd țipenie de om pe stradă.

13 martie 2020 a fost ultima zi de școală. La început, părinții noștri ne-au spus că vom sta acasă și vom continua cu școala online timp de 15 zile, dar situația în Spania s-a complicat și starea de urgență s-a prelungit mult mai mult decât ne-am așteptat.

Zilnic, primesc temele prin e-mail din partea profesorilor mei. După ce-mi fac temele alături de cei doi frați ai mei, ieșim afară pe terasă, deoarece casa noastră are o terasă micuță, cochetă, cu multe ghivece cu flori: bonsai, cactus, precum și ceapă și salată verde, plantate tot în ghiveci. Printre toate acestea ne jucăm și noi. Părinții noștri ne explică cât este de important și de sănătos pentru noi să stăm afară, la lumina zilei, chiar și în aceste condiții de izolare. Când este vremea frumoasă, chiar luăm prânzul afară, pe terasă, unde ne acompaniază cântecul unor rândunele drăgălașe, care și-au făcut cuiburi lipite de terasa noastră. Mă fascinează să le privesc cum intră și ies din casuța lor, printr-un loc atât de micuț.

Ca să ne menținem în formă, facem zilnic exerciții fizice. Profesorul de educație fizică ne trimite prin e-mail descrierea unui set de activități fizice, iar noi suntem foarte nerăbdători să le realizăm. De altfel, părinții noștri ne propun și alte activități cotidiene pentru a face mișcare: urcăm și coborâm scara casei sau a terasei, care are șaisprezece trepte, jucăm baschet, dansăm, sărim coarda.

Câteodată îl ajutăm pe tatăl nostru când trebuie să repare sau are de făcut câte ceva prin casă. Tuturor ne place să facem bricolaj. Săptămâna trecută, eu și frații mei l-am ajutat pe tata să realizeze o structură din lemn pentru a putea folosi bicicleta în casă, adică s-o transformăm într-o bicicletă statică. Și am reușit. Bucurie mare pe capul nostru.

Mă consider o norocoasă pentru că am doi frațiori foarte drăgălași cu care mă pot juca oricând. Faptul că nu putem să ieșim afară ca să ne jucăm cu prietenii noștri, pentru noi nu este așa de greu, pentru că în casă facem tot felul de activități casnice și distractive, îndrumați de părinți și nu ne plictisim: ajutăm la treburile casei, ne place foarte mult să învățăm să preparăm mâncare, prăjituri, pâine, salate, sucuri naturale.

În această perioadă a carantinei eu și frații mei am descoperit că ne fascinează să petrecem timpul în micuța bucătărie cu mirosurile ei fantastice. Mama nu mai reușește să ne scoată din bucătărie acum.

Îmi place foarte mult să pictez, să cânt la flaut, să citesc, să dansez și să petrec timpul cu familia mea.

Profesoara mea de muzică, Susana, ne sprijină și ne îndrumă să cântăm la flaut, în această perioadă a carantinei, destul de ciudată pentru noi, copiii. Prin e-mail îmi trimite partitura pieselor și eu trebuie să cânt la flaut până când mama consideră că totul este bine, că doar are ureche muzicală, când trăia în România a participat la câteva concursuri, ca solistă de muzică populară. De când stăm acasă în carantină, am învățat la flaut câteva cântece: *Aleluia*, *De la ei am învățat* și *Imnul bucuriei*. Odată ce știu să cânt la flaut piesa pe care mi-o propune profesoara de muzică, mama trebuie să mă filmeze și să trimită înregistrarea prin email pentru a fi corectată. Spre surprinderea mea, profesoara de muzică i-a cerut voie mamei pentru a-mi publica înregistrările video cântând la flaut, în Blogul de Muzica al școlii mele, fapt care m-a emoționat foarte mult, pentru că toate lumea mă poate asculta și vedea. Sper să le placă! Mama tot timpul ne încurajează, spunându-ne că orice sacrificiu își are recompensa lui.

La noi în casă se ascultă multă muzică, iar mama ne cântă tot timpul și noi o urmăm. Trăim într-o atmosferă veselă, ceea ce ne ajută emoțional să depășim carantina cu mai multă ușurință. Când îmi place vreo piesă muzicală, îi caut partitura pe internet și o copiez în caietul de muzică. După aceea, încep s-o cânt la flaut. Cei doi frațiori ai mei au și ei flautul lor. Mie mi l-au cumpărat părinții acum doi ani, pentru că trebuia să cânt la școală, iar ei l-au primit cadou anul trecut de la Moș Crăciun, pentru că, de fiecare dată, mi-l cereau pe al meu și ne certam continuu. Aurel îmi zice că-i place foarte mult să mă asculte cântând la flaut, dar nu înțelege de ce lui nu-i ies sunetele așa de bine ca mie. Are mama grijă ca să-i încurajeze pe Aurel și pe Maria. O ascult cum îi îndeamnă să exerseze mult și, cu siguranță, într-o bună zi vor cânta la fel de bine ca mine.

Zilele trecute, după ce părinții noștri ne-au văzut cât de mult ne place să cântăm la un instrument muzical și cu cât entuziasm trăim momentul, ne-au întrebat dacă vrem, începând din septembrie, să ne înscriem la Școala de Muzică din Bonares și toți am răspuns în cor bucuroși, că da, vrem.

Îmi este foarte dor să merg la școală, să mă întâlnesc cu colegii, cu prietenii, cu profesorii mei cu care mențin o strânsă legătură online în această nouă etapă din viața mea. Mă topesc de dorul colegelor de la baschet, dar mama ne încurajează neîncetat, ne spune că este foarte important să avem răbdare și totul va fi bine.

Singurul moment din timpul zilei când îmi văd toți vecinii în balcoane este acela de la ora opt seara, când toți aplaudăm foarte entuziasmați cadrele medicale pentru tot

efortul pe care îl depun în această perioadă dificilă pentru toată lumea. Avem tot respectul și toată admirația pentru ei.

Azi este 26 aprilie 2020 și după 42 de zile de stat în casă, Guvernul Spaniei a permis ca toți minorii sub 14 ani însoțiți de către un părinte să poată ieși afară la plimbare la un kilometru maxim distanță față de casă, timp de o oră.

Mare bucurie pentru noi! Părinții ne-au explicat noile regulile de siguranță, care trebuie îndeplinite cu mare strictețe când ne aflăm afară și foarte entuziasmați am ieșit la plimbare pe câmp cu bicicletele. Ne-am bucurat foarte mult! Aștept cu nerăbdare ziua de mâine, sper să nu plouă, ca să ieșim din nou la plimbare cu bicicletele.

Am încredere că totul va decurge cu bine, acum trebuie doar să avem răbdare. Eu am multă răbdare!

Cu dor, Elena

Viața de carantină în Canada

Diana POPESCU

17 ani

Montreal, Canada

Bună! Mă cheamă Diana, am 17 ani și locuiesc în Montreal, Canada. Am o sora de 12 ani, pe care o cheamă Nicole. De când am început carantina, în luna martie, viețile noastre s-au schimbat puțin. O să vă povestesc cum trăim în carantină.

Schimbarea cea mai mare pentru noi a fost școala. Studiez un program de stat într-un colegiu din Quebec, provincia unde locuim. Înainte de carantină, trebuia să mă duc la școală în centrul orașului Montreal. De multe ori, îmi lua o oră să ajung la școală, folosind transportul public. Acum facem lecțiile pe Internet. E mai relaxant să stau acasă, dar îmi este totuși mai greu să învăț în camera mea, pe calculator, decât să ascult profesorul în față, la școală. Am școală aproape în fiecare zi, și am mult mai multe lucrări de făcut pentru că profesorii nu ne mai pot da examene. Lucrările suplimentare mă cam stresează. Sora mea, Nicole, nu face ore pe Internet. Profesoara le trimite lecții pe email, pe care le rezolvă apoi. E puțin îngrijorată pentru că anul acesta este ultimul ei an la școala generală. Începe liceul anul viitor și nu este sigură cum se va descurca dacă a lipsit deja 3 luni de la școală. În plus, aveau programată o excursie la sfârșitul anului și s-a anulat, la fel ca și ceremonia de sfârșit de școală generală.

Stăm acasă, dar nu ne simțim ca și cum am fi fost în vacanță.

Viața familială nu s-a schimbat prea mult pentru noi. Părinții noștri sunt divorțați și noi locuim cu mama noastră. Înainte, ne duceam un weekend din două la tatăl nostru. De când a început carantina, nu ne-am mai dus, ca să reducem riscul să ne îmbolnăvim.

Tatăl nostru locuiește într-unul dintre cartierele cele mai contaminate cu virusul, din Montreal, deci e mai sigur dacă nu ne mai ducem. Mama noastră lucrează într-un centru pentru bătrani și încă se mai duce la serviciu, cum se ducea și înainte de Coronavirus. Nu o vedem mai mult sau mai puțin. Mulți părinți nu mai lucrează din cauza pandemiei, deci alți copii își văd părinții mai mult timp, dar, în cazul nostru, nu s-a schimbat acest aspect.

Altă schimbare care ne-a afectat mai mult a fost distanțarea socială. Nu ne mai vedem prietenii deloc și ne este dor de ei. Mai vorbin cu ei din când în când la telefon sau pe Internet, dar tot lipsește ceva. Ne e dor să ne jucăm cu prietenii, să-i vedem. Prietenul meu cel mai bun locuiește pe aceeași stradă cu noi. Când mai merg pe afară cu câinele, îl văd din când în când. Chiar dacă ne vedem, trebuie să stam la 2 metri distanță. Sora mea nu a fost așa de norocoasă ca mine, ea nu și-a mai văzut niciun prieten de două luni de zile. Ne iubim amândouă prietenii mult, deci ne este greu să nu-i vedem în fiecare zi, ca la școală.

Toate schimbările acestea ne-au făcut să realizăm cât de mult trebuie să apreciem viețile noastre de dinainte de pandemie. Când mergeam la școală în fiecare zi și ne vedeam prietenii, nu ne luam răgazul să apreciem stilul nostru de viață. Acum, că suntem mereu acasă și că ne este dor de viața dinainte de carantină, am realizat bucuria din viața de zi de zi. Data viitoare, când o să putem să ne vedem prietenii, o să-i îmbrățișăm foarte tare și o să apreciem fiecare secundă petrecută cu ei. Când ne vom întoarce la școală, vom aprecia educația care ne este oferită, în loc să ne plângem de lecții. Chiar și când va trebui să fac un drum de o oră să ajung la școală, voi aprecia faptul că pot să mă duc la școală.

An Rom

Roman și Romanița ILIESCU

Roman, 14 ani

Romanița, 20 de ani

Heidelberg, Germania

Aprilie 2020

Ich schaue hinab. Nur Leere spiegelt sich in den Fenstern.

Oh, *dolce vita*... Wo sind deine Meereswogen?

Nur Widerhall wandert die *viae* hinab. Erst gestern

Streifen *anima* den Konstantinbogen.

Sumpfige, satte Stille, Ausgangssperre, immer wieder

Vergangenheit lebt. Zukunft, Gegenwart verstummen.

Nur auf der Engelsbrücke verhandeln Gestein und Tiber,
Niemanden locken die Münzen des Trevi Brunnen‘.

Doch die Römer fürchten nicht den ewigen Wechsel der Zeit:
Trotz Ständekampf, Brand, Krieg, Korruption, Wirbelschleppe,
Werden *mangia bene, ridi spesso, ama molto*, Streit
Bald wieder vereint sein auf der Spanischen Treppe.

Und ich schaue hinab in ewige Zeit: Alle Wege
führen nach Rom. Lieber Gesang! Mein Akkordeon,
Sing mit dem Klavier aus dem unteren Stock bunt und rege,
Du, Nachbar, tanz mit! Wie die Götter im Pantheon.

Roman und Romanița ILIESCU
im April 2020

Oraşului Roma

Mă uit în jos. Numai neumblemul se oglindeşte în ferestre.
Oh, *dolce vita*... Unde sunt ale mării tale valuri?
Pe *viae* păşeşte numai ecoul. Şi doar ieri
Anima năuce izbeau în Arcul lui Constantin.

Tăcere scufundată, de mocirlă, interdicţie de părăsire a domiciliului,
Mereu trecutul trăieşte. Prezentul şi viitorul tac
Pe Podul Îngerilor se mai târguieşte doar piatra cu Tibrul
Şi nimeni nu mai e adus îndărăt de monezile din Fontana di Trevi.

Şi totuşi locuitorii Romei nu se tem de veşnica schimbare:
În pofida luptei de clasă, a incendiilor, războaielor, corupţiei, turbioanelor,
mangia bene, ridi spesso, ama molto, ciorovăielile
Vor lua din nou cu asalt Treptele Spaniole.

Şi mă uit în jos la timpul cel pururi: toate drumurile
Duc la Roma. Cântec drag! Acordeonul meu
Cântă plin de vervă alături de pianul de la etajul de dedesubt,
Dansează cu mine, vecine! Noi doi, ca zeii în Pantheon.

Roman Iliescu, 14 ani, elev în clasa a VIII-a la gimnaziul „Kur-Fürst Friedrich“ din Heidelberg:

Înainte să se întrerupă școala, la ora de germană, am primit ca sarcină să prezentăm în cadrul unui proiect un oraș care ne place, informându-ne despre istoria lui, monumentele și clădirile importante, despre cum se trăiește acolo, despre cum apare el în literatură și arte. Urma să scriem și o poezie de patru strofe dedicată aceluși oraș. Eu îmi alesesem Roma. Apoi am fost trimiși acasă și a trebuit să-mi scriu singur proiectul. Am aflat că Roma nu mai este cea pe care o cunoscusem eu în vacanță și că străzile sunt acum goale, iar oamenii trebuie să stea în casă. Am încercat să scriu despre asta.

Romanița Iliescu, 20 de ani, studentă la Drept la Universitatea din Heidelberg:

Fratele meu a venit la mine și mi-a spus că trebuie să scrie o poezie despre Roma. Am crezut că e pentru ora de latină, de aceea i-am sugerat să folosească și câteva cuvinte latinești. A început să scrie, dar folosea un vers scurt, cam sprintar, și nu ne-a plăcut ce ieșise. Ne-am uitat pe internet la Ovidiu și am ales un vers mai lung, mai încărcat și mai melancolic, de 15 silabe, urmat de un vers mai scurt, de 13 silabe, sugrumat de emoție. Când am înțeles că poezia era pentru orele de literatură germană și am văzut tot proiectul lui, i-am zis fratelui meu să folosească și expresiile în italiană pe care le amintise în proiect. El a încercat ca la fiecare sfârșit de strofă să apară numele unui monument al Romei: Arcul lui Constantin, Fontana di Trevi, Treptele Spaniole și Pantheonul. Mai scrisese el o poezie dedicată orașului Heidelberg, unde în fiecare strofă amintea câte un cartier. Dar aceea era o poezie veselă, de dinainte de pandemie.